

### **Projecte de llei**

d'educació (tram. 200-00043/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Educació i Universitats sobre el Projecte de llei d'educació.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

#### **El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)**

Senyor president, senyores i senyors diputats, és amb tanta, com segur que ho comprenen, responsabilitat com emoció que pujo en aquesta tribuna a fer aquest torn de presentació del debat de totalitat de la Llei d'educació, de la primera Llei d'educació de Catalunya.

Vull saludar, molt especialment, els ciutadans que des d'aquesta tribuna i des d'altres sales segueixen aquest debat, amb el mateix apassionament –segur– i amb la mateixa atenció i amb el mateix desig de presència que han mostrat al llarg dels darrers anys, la majoria d'ells en el desplegament del procés que ens ha dut fins aquí. Ciutadans, d'altra banda, que ens honoren amb la seva presència, que d'alguna manera el que fan és prendre possessió del que els pertoca.

Aquest, deixin-m'ho dir en primer lloc, és un acte que expressa una coherència profunda entre la representació que vostès ostenten, senyores i senyors diputats, la representació parlamentària del poble de Catalunya i la voluntat de fons de la nostra societat, del nostre país. És, certament, el final d'un llarg procés, ric, intens, apassionat, dèiem, però és també encara més la decisió que marca tots els inicis. És

el final d'un procés, però és encara més l'anunci de tots els inicis, la decisió que obrirà tots els camins que dibuixa els futurs que tenim dret a perseguir.

La llei, deixin-m'ho dir també d'entrada, és expressió plena del més alt nivell d'autogovern que hem assolit en aquest àmbit, no seria possible sense el nou Estatut de Catalunya, i al mateix temps, li dóna tot el sentit a aquest nostre nou Estatut, i també, per cert, a l'esforç col·lectiu que va representar la seva consecució. La llei és la prolongació natural de l'Estatut i al mateix temps posa en evidència la potència, la seva potència –la de l'Estatut–, per a ser usat com a instrument real de transformació nacional, com a dipòsit de les millors esperances de Catalunya.

I, d'altra banda, hi trobem també, en aquesta llei, la verificació de la lectura consegüent que ens permet l'Estatut en el sentit competencial i operatiu. Apliquem l'Estatut i ho fem a consciència, amb plenitud, confirmats i avalats per un dictamen del consell consultiu que ens ho enforteix i ens ajuda a donar-li perfecció jurídica i constitucional. I ho fa en tots els àmbits: des de la concepció curricular a la consolidació plena del nostre model lingüístic, des del principi de proximitat al desplegament de la professionalitat docent que ens és urgent.

Aquí, avui, doncs, per mitjà del vot d'aquesta cambra, el poble de Catalunya acordarà com defineix, d'una manera pròpia i diferenciada, com vol entendre què vol dir educació. Aquí, avui, decidirem quina és l'altíssima missió que li encomanem a l'educació, quin paper li reservem en la creació, l'enriquiment, la renovació contínua del nostre caràcter col·lectiu.

Aquesta llei naixerà, si així ho decideixen, amb una amplíssima majoria parlamentària i social; una amplíssima majoria que cal registrar també com una equivalent exigència de futur. La llei neix, efectivament, gràcies a la tasca responsable de molta gent, dels partits que la recolzen, dels que no tant i dels que gens. Per això convé avui proclamar que, més enllà de les sigles, les persones compten.

Per això vull citar ara, en primer lloc, a Daniel Font, a qui tindrem l'honor d'escoltar immediatament com a relator ponent del conjunt de la llei, del conjunt dels treballs de la comissió; a Josep Maria Freixanet i a Irene Rigau, ells sí que han fet possible aquest resultat, i ho han fet amb una intensitat i una dedicació personal indiscutible; a

Dolors Camats, qui ha contribuït molt significativament al contingut d'aquesta llei, i a Rafael López i a Antonio Robles, que, de més enllà, certament, han defensat amb plena dignitat les seves posicions. Mencionem també la tasca de Flora Vilalta, com a presidenta de la comissió; dels lletrats Antoni Bayona i Miquel Palomares, que han conduït amb tota solvència els treballs prolixos, llargs, complexos, però apassionants, d'aquesta Comissió d'Educació.

Però, diguem-ho tot, la llei ve també del riquíssim procés que hem viscut els dos darrers anys: debat intens, aportacions i compareixences dels diversos actors de la comunitat educativa –molts d'ells aquí presents, i a qui agraeixo especialment la seva presència–; ve de la defensa d'interessos específics o legítims, de les mobilitzacions de molt divers signe. Tot això és la llei. Com ho és també resultat de la feina de molta gent: dels qui ens van ajudar a començar –l'Enric Argullol, el Joan Manuel del Pozo, que ens honora amb la seva presència–; però, deixeu-m'ho dir, també, dels meus, de la gent del Departament d'Educació que hi ha posat molt més que hores. Hi ha hagut passió, convicció, solvència, responsabilitat i diàleg tenaç; des del Francesc Colomé –deixeu-me dir que és l'autèntic autor d'aquesta llei– fins a tots els càrrecs de l'estructura del nostre departament, passant també pels directors, inspectors, gestors de tots els nivells que hi ha en el conjunt del sistema.

Els qui són a la tribuna, els qui són a la sala de grups –haurien de veure vostès aquella sala i, en fi, la passió també amb què segueixen aquesta sessió del Parlament–, però també els qui són avui a cada escola, a cada institut d'aquest país treballant. Deixin-me concentrar-ho en una sola imatge: la d'aquella directora d'un poble petit del Penedès, que, treballant en unes condicions que com a Administració hem de considerar no prou dignes, és capaç de desenvolupar un projecte educatiu de la més alta qualitat, i ho aconsegueix. Ella representa l'immens patrimoni de què disposem a Catalunya en aquest terreny de la professionalitat i de la implicació en la gestió de l'educació.

Bé doncs, cal registrar-ho i cal agrair-ho tot, cal registrar-ho tot i agrair-ho tot: l'esforç dels que han permès assolir aquest ample gorg, però també el dels que, amb l'expressió legítima de la seva diferència, de la seva discrepància, com els que

escoltarem avui mateix, ens ajuden a trobar els límits, els riscos implícits en el canvi de gran abast que volem tirar endavant.

És un canvi, aquest de gran abast que volem tirar endavant, que, precisament, per la seva ambició, ha de ser conscient de les esperances que desvetlla, però també ho ha de ser de les inquietuds arrelades des de fa anys al si de la nostra comunitat educativa, molt especialment entre els nostres mestres i professors, sotmesos durant massa anys a un seguit de canvis normatius en el model educatiu i obligats a afrontar massa sols l'allau de canvis profunds que s'han produït a la nostra societat, incloent-hi, és clar, els més recents, derivats de la nova onada immigratòria.

És hora, doncs, de sumar, de compartir la determinació per millorar, per avançar, per acostar-nos tant com puguem al somni, per assolir els nivells d'equitat i d'excel·lència que pretenem que siguin la nostra senya d'identitat.

Si aquí, avui, la cambra s'expressa en aquest sentit, si, com espero, senyores i senyors diputats, aproven aquesta llei, haurà arribat el moment del contrast real, de la seva millor i més consegüent aplicació. Els voldria transmetre, en aquest sentit, la meva personal convicció, tant com la del Govern que represento, i crec que puc dir la del president de la Generalitat, que em va formular l'encàrrec inicial i que ha encapçalat amb fermesa el procés que ens ha permès arribar a aquest acord, el text que avui sotmetem a votació.

Serà, doncs, una aplicació, la que a partir d'avui ens pertoca, una aplicació plena, garant, serena, completa. Plena, perquè abraça tots els àmbits que ens han de servir per definir nítidament què vol dir «model educatiu català». Garant, perquè representa la seguretat que els drets de l'alumnat, del professorat, els de la qualitat i l'equitat en l'àmbit educatiu, seran respectats amb la força d'una llei del nostre Parlament per primera vegada. Serena, perquè ens proposem desenvolupar-la de manera gradual, sense sobresalts ni precipitacions. (*Veus de fons.*) No, la llei d'educació no és el canvi ella mateixa, ha de fer possibles tots els canvis, compassats amb cadascuna de les necessitats i dels afanys de la nostra comunitat educativa i del país. I completa, també, perquè ve acompanyada, efectivament, d'una memòria econòmica que permet assegurar l'acompliment dels compromisos que s'hi recullen, i que ens permet dir que

la llei que avui es posa a debat i a votació no és un simple llistat de bones intencions, sinó molt clarament un acord per ser acomplert en tota la seva extensió.

Que quedi clar, aquest Govern, en nom del qual els parlo, aplicarà la llei amb plena consciència i amb respecte absolut dels principis que conté la Llei d'educació de Catalunya, de tots i de cada un.

I encara, si em permeten, mencionar un altre inici, o potser millor un retrobament del que mai hauríem hagut de perdre: el de la nova relació entre educació i societat, entre escola i família; una relació que ha d'entendre's i viure's a partir de quatre conceptes ben senzills: confiança, prestigi, retiment de comptes i servei al país.

Confiança del conjunt de la societat en la bona tasca de l'escola i, alhora, confiança de l'escola en una societat que no la deixa sola davant dels reptes que ha d'afrontar.

Prestigi? Sí, prestigi recuperat de l'escola i de la tasca dels i de les mestres, professors i professores, en base al reconeixement explícit d'una manera de treballar, que, amb autonomia com a concepte tangible i exigible, impliqui la innovació com a mètode, l'adequació a les diverses realitats, la disponibilitat dels recursos necessaris per assolir els millors resultats.

Retiment de comptes com a condició per aconseguir tot el que ens proposem. L'educació ha de ser una realitat oberta i transparent, on tothom sàpiga què hi passa i a tothom li interessi allò que s'hi esdevé. L'escola ha de ser objecte d'atenció per part de tot el país, si volem que sigui subjecte i protagonista de l'avenç del nostre poble, si volem que sigui seu viva dels nostres millors trets individuals i col·lectius.

I servei al país en el seu esdevenir, en el seu camí de transformació i millora. L'escola assumeix, plenament i de manera conscient, amb aquesta llei, el seu paper creatiu, d'avantguarda, en la construcció d'un nou model social, cultural, econòmic i productiu. L'escola vol contribuir, decisivament, a posar les bases de la prosperitat i del progrés de Catalunya.

Aquest model educatiu, el nostre, el que definim amb les nostres pròpies paraules, fent ús de la nostra capacitat de legislació del nostre autogovern, ja podem dir avui que es basa en la qualitat, en la personalitat i en la innovació; un model que és obert i

divers, com nosaltres mateixos, que fa d'aquesta diversitat la seva força en destil·lar-ne els elements comuns que el distingeixen de la resta, però que, al mateix temps, cerca i aconsegueix els equilibris interns imprescindibles.

Bé, ja anem acabant. Avui culmina un procés que ve de lluny i que recull afanys molt diversos. Però també, que quedi ben clar, un procés que sorgeix de la voluntat expressada per aquest Govern que jo avui represento. El determini de posar l'educació al centre del debat públic, el determini de ser valents i assumir la responsabilitat apassionant de transformar, parteix del primer Govern catalanista i d'esquerres; un govern que ja va assolir una fita memorable, la signatura del Pacte nacional per a l'educació, que és precedent imprescindible i primer pas real del camí que ens duu fins avui.

Però és també una reflexió que ens duu a una constatació prou evident: el text que avui sotmeto a la seva consideració expressa una coherència plena en el trajecte que porta des del document de bases presentat el novembre del 2007 fins a l'articulat final que vostès coneixen, passant pel projecte de llei que el Govern va trametre al Parlament ara fa tot just un any; hi ha un fil conductor ben clar, que ha mantingut tots els trets bàsics i que ha sigut capaç d'incorporar nous continguts, precisions i ampliacions, enriquiments, sense desvirtuar-lo ni fer-li perdre el nord.

A partir de la seva decisió d'avui, a partir de l'exercici de l'autogovern que tenim reconegut, el Govern de Catalunya actuarà amb la màxima determinació al servei dels objectius que la llei ens deixa perfectament definits. I al mateix temps, els ho asseguro, serà la millor il·lustració, la demostració fefaent del caràcter transformador del Govern a què tinc l'honor de pertànyer; un govern al servei de les més altes ambicions, de les millors esperances del nostre país.

Acabo llegint-los un fragment del preàmbul del projecte de llei que tot seguit debatran i votaran: «L'educació és» –diu el preàmbul– «la porta obligada a la realització personal i al progrés col·lectiu, és la palanca que fa possible la superació dels condicionants personals, socials, econòmics i culturals en origen, és la clau de les oportunitats per superar les desigualtats i per descobrir i aprofitar tots els talents de la

societat.» Obrim, doncs, aquesta porta, accionant aquesta palanca, girem aquesta clau per obtenir l'educació, els ciutadans, en definitiva, el país que volem.

Moltes gràcies.

*(Aplaudiments.)*

### **El president**

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió l'il·lustre diputat senyor Daniel Font, que en fou designat relator.

### **El Sr. Font i Cardona**

Gràcies, senyor president. En nom dels membres de la ponència parlamentària de la Llei d'educació de Catalunya i com a relator, introdueixo el debat sobre l'informe realitzat, el balanç dels treballs fets i el camí recorregut en la consideració i tramitació d'aquesta llei que votarem avui.

Com saben, la Llei d'educació de Catalunya que avui sotmetem a la consideració de vostès és la primera llei d'educació amb vocació integral i de globalitat que realitza el Parlament de Catalunya. En la història del Parlament d'ara, des de la consecució de la democràcia i les llibertats, o del d'abans, no consta que s'hagués realitzat mai una llei d'educació amb vocació integral i de globalitat.

Com saben, la lluita permanent de Catalunya per a l'assumpció del seu autogovern ha tingut clarobscur al llarg de la història. La major part del temps hem patit dependències sota règims forçats i autocràtics, però en algunes ocasions hem aconseguit una mica de llum a través de diferents formes d'autogovern de vegades durant períodes molt limitats de temps.

Com saben també, l'Estatut de 1932 no preveia competències en matèria educativa més enllà de la creació d'alguns centres docents. Sí que les preveia l'Estatut de 1931, però com en altres ocasions la voluntat d'autogovern no sempre ha anat acompanyada per l'èxit, i entre 1931 i 1932 alguns dels objectius d'autogovern que la població s'havia marcat, com l'educació, varen desaparèixer entre les tramitacions

institucionals i una sòrdida oposició, i en definitiva la guillotina competencial utilitzada tradicionalment amb tanta fruïció i obsessió.

L'Estatut de 1979 va introduir per primera vegada l'abast competencial en matèria d'educació i va originar la transferència de serveis efectiva i va permetre una política educativa de la Generalitat de Catalunya.

Però no ha estat fins a l'Estatut del 2006 que, a diferència de les altres ocasions, determina la competència de la Generalitat en matèria d'educació d'una manera pràcticament –pràcticament– integral. I és en aquest marc del darrer estatut d'autonomia que ha estat possible plantejar-se per primera vegada una llei d'educació també integral com la que estem tramitant avui. I és aquesta la importància. És important el fet en si mateix, elaborar una llei d'educació amb l'objectiu de modernitzar i actualitzar el sistema educatiu de Catalunya, però també és important perquè estem exercint la nostra voluntat d'autogovern en matèria d'educació per primera vegada en la història dels períodes democràtics de Catalunya.

Senyors i senyores diputats, constatem que l'Estatut d'autonomia actual implica que la Generalitat pot desplegar un model educatiu propi i que aquest desplegament s'ha de fer a través d'una llei, s'ha de fer per llei. Però no es tracta de fer una reforma educativa en el sentit clàssic, com ja hem dit algunes vegades, o com varen ser les lleis espanyoles orgàniques generals que tots coneixem –la LOGSE, la LOE, la LOCE–, ara d'àmbit català, és a dir, una reforma de caràcter bàsicament curricular, sinó de proporcionar nous instruments als centres educatius perquè puguin millorar sensiblement la seva feina i impulsar nous objectius.

El Projecte de llei d'educació que avui considerem i el contingut del dictamen de la Comissió d'Educació realitzat configuren una llei eminentment instrumental, és a dir, que té per nord habilitar múltiples instruments de gestió –jurídics, econòmics– i recursos en general al servei de cada projecte educatiu, que els permeti avançar d'una manera significativa i visible. No es tracta tampoc d'establir pautes comunes idèntiques a tothom, sinó més aviat que tothom es serveixi dels instruments que possibilita la llei per establir vies d'evolució pròpia, factibles i compartides.

El dictamen de la comissió apunta la voluntat de contribuir decisivament als següents objectius: primer, guanyar la batalla de la qualitat i dels resultats escolars, primer objectiu; segon objectiu, guanyar la batalla de l'equitat educativa, de la universalitat real dels serveis i de les gratuïtats reals, segon objectiu, i tercer, guanyar la batalla de la unitat del servei educatiu que faci de l'escola pública una escola de qualitat i de referència i que faci de l'escola concertada també una escola de qualitat i de referència sobre la base de la unitat del sistema, sobre la base d'unes obligacions i unes garanties comunes, semblants i compartides.

Constatem una exigència generalitzada de la població per a l'adequació del sistema educatiu, en la línia d'aquests objectius, a les necessitats de l'economia del país i del mercat laboral, pensant en un camí de represa econòmica, i també una exigència generalitzada d'adequar el sistema educatiu perquè subministri nous nivells de coneixement i d'habilitats, d'acord amb les aspiracions de la ciutadania d'avui.

Antigament els nostres antecessors lluitaven contra l'analfabetisme, per la coeducació i pel dret a l'educació dels que no hi tenien accés o no se la podien pagar. Aquests objectius, i la superació de l'escola dogmàtica i doctrinal, varen marcar bona part del segle XIX i del segle XX. Avui tenim noves batalles plantejades, que són l'adaptació del sistema educatiu a la societat d'avui i l'assoliment de nous nivells de coneixement general, i també la batalla contra els nous analfabetismes, situats ara en àmbits del coneixement i també de les habilitats lingüístiques, tecnològiques i pràctiques.

La Llei d'educació, senyors i senyores diputats, constitueix en si mateixa un instrument útil que ha de suposar adaptació a aquestes necessitats noves que dèiem i un extraordinari impuls de l'educació de Catalunya en aquest sentit.

Sobre el camí fet en aquest sentit, el procés de tramitació, els voldria recordar, com ja saben, el següent: que la ponència ha exercit un treball continuat i sistemàtic d'elaboració i perfeccionament del text –el text que surt del Parlament és el text que el Govern va remetre l'agost de 2008 al Parlament, però ara reestructurat i millorat–; que aquest treball s'ha basat en un règim de consulta permanent a tothom que ha volgut opinar i emetre el seu criteri; que s'ha contactat amb tothom, s'ha escoltat tothom, que

s'ha tingut en compte tothom –els grups polítics i els diferents interlocutors de la societat civil catalana.

En aquest sentit, els voldria recordar el treball realitzat principalment durant 2008, d'intensius contactes polítics i socials en aquest sentit de consulta, i particularment, també, les setanta compareixences realitzades en aquest mateix Parlament i més lligades a la realitat de la comunitat educativa. Mai en la història legislativa del Parlament, ni tan sols en el procés d'elaboració de l'Estatut, s'havien produït tantes compareixences en la tramitació de la llei.

També, que la ponència d'aquesta llei ha rebut 1.871 esmenes, de les quals han estat acceptades o transaccionades, salvant els ajustos relacionats amb el dictamen del Consell Consultiu i una relació d'esmenes tècniques, que també considerem avui, un total de 664 esmenes, presentades o subscrietes pels diferents grups de la cambra. Tots els grups de la cambra han presentat, transaccionat i aportat esmenes.

Per acabar, voldria agrair la col·laboració lleial i franca de les múltiples persones que han intervingut i ajudat en diferents moments i parts de la llei, especialment als portaveus parlamentaris, que s'han mogut en un marc de comprensió personal i d'eficàcia operativa realment important; les persones sí que han comptat molt aquesta vegada. Als grups que donen suport al Govern, per la seva col·laboració. També al principal grup de l'oposició, amb qui hem pogut coincidir en aquesta ocasió, en una llei de tanta importància. A l'equip directiu del Departament d'Educació, que ha estat a disposició del Parlament en tot moment i a tota hora, fins i tot a la matinada. Als lletrats del Parlament, que ens han orientat permanentment. Als serveis lingüístics de la cambra, que han fet el text més llegible. Als assessors i assessores dels diferents grups parlamentaris, autèntics protagonistes de la feina quotidiana, de vegades invisible però essencial. I a tothom que hi ha intervingut en un o altre moment.

Senyor president, senyors i senyores diputats, moltes gràcies a tothom.

### **El president**

Continuarem el debat amb la defensa de les esmenes reservades per ordre de major a menor. Té en primer lloc la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència

i Unió, per defensar les esmenes i posicionar-se respecte a les dels altres grups parlamentaris, l'honorable senyora Irene Rigau.

### **La Sra. Rigau i Oliver**

Senyor president de la Generalitat, senyor president del Parlament, consellers, diputats, diputades, representants de l'àmplia i plural comunitat educativa de Catalunya, permetin que comenci aquesta sessió recordant unes paraules de mossèn Baldiri Reixac –amb el permís de l'alcalde de Vilademuls–, el rector d'Ollers, de la meua comarca. Deia: «Quatre espècies de persones interessen en l'educació dels minyons, que són los mateixos minyons, los pares naturals, los pares de república i lo mestre. Lo bé públic dependeix de la bona educació dels minyons.» I afegia: «Fins lo *sumo pontífice* que un dia serà, ara està entre los minyons aprenent les instruccions que dóna un mestre.»

Fixin-se que estem al 1748, per a tranquil·litat de tothom; també mossèn Baldiri Reixac ens deia que les noies podien i havien d'aprendre «a llegir i escriure, perquè el seu esperit era tan capaç d'aprendre com el dels hòmens».

Diem això perquè és responsabilitat de tots l'educació, i avui tinc el goig de defensar en nom de Convergència i Unió la nostra posició sobre aquest projecte de llei, aquest projecte que la Comissió d'Educació i Universitats ha dictaminat i s'ha elevat a aquest Ple. Ho faig com a diputada, però no oblidem de cap manera la meua condició de mestra. En sóc i me'n sento. Aquesta condició m'ha obligat, com a altres companys que també s'hi han trobat, a ser molt curosa i exigent en tot el procés, però també a viure-ho amb la característica bàsica dels docents, l'optimisme. Davant les dificultats, hem defugit el pessimisme; l'acord havia de ser possible. Vostès ho saben: el pessimisme s'encomana i a més a més paralitza. L'educació necessita actituds constructives, responsables i positives.

La societat catalana ens havia manifestat reiteradament el desig i la necessitat que totes les forces polítiques assolíssim un ampli acord nacional que garantís consens i estabilitat al sistema educatiu català. CiU, com a força política constructiva i responsable, i amb una llarga tradició de pacte a nivell d'Estat de totes les lleis d'educació progressistes, ha volgut primar els interessos de país per sobre d'altres de

caràcter més partidista. La formació dels futurs ciutadans requereix apostes a llarg termini i no pot ser usada per obtenir rèdits a curt termini. I això ho hem tingut molt clar.

Som conscients que és la primera llei que a nivell estatal acorden i pacten una força que és alternativa de govern i ha estat govern amb un govern. Esperem, doncs, que aquest precedent vingui avalat després també per l'anàlisi de la bondat d'un acord d'aquests. No hem regatejat esforços, ni idees, ni propostes en el treball de la ponència; hem mantingut contacte amb amplis sectors i representacions del món educatiu; hem contrastat posicions, i, juntament amb els ponents que també han optat per la via del consens, hem forjat un acord, un acord de col·laboració que no podia no ser realitat, com s'ha dit, per la bona disposició dels màxims responsables del departament, amb el conseller al capdavant.

Des de Convergència i Unió, hem tingut un paper actiu en desenvolupar i optimitzar les previsions estatutàries que ens han permès dotar-nos d'un model d'interès públic propi que, d'acord amb la nostra tradició, realitat i història, garanteixi als catalans i catalanes una educació de qualitat en condicions d'igualtat; una aposta per la coresponsabilitat social, una aposta per l'assoliment de la igualtat d'oportunitats en un marc de llibertat, una aposta pel país i per les seves famílies.

S'ha parlat, s'ha explicat i ho ha dit el relator: l'Estatut del 32, en el seu article 6, ens permetia crear centres propis exclusivament. Van esdevenir referents mítics de qualitat, però van ser simplement centres propis; els centres oficials van quedar continuant depenent de l'Estat: una mala solució per a la majoria del sistema educatiu català.

El 79, amb competències plenes, se'ns transfereixen el conjunt de centres, de professorat i els recursos per subvencionar la iniciativa privada que complia els requisits pertinents.

L'Estatut del 2006, amb el model d'interès públic podem fer, a partir d'aquest increment de l'autogovern, una política pròpia per garantir, com hem dit, l'accés en condicions d'igualtat a tothom a l'educació, i la superació del debat només centrat, massa vegades, en el repartiment dels recursos i no en allò que seria substancial, que

és el debat necessari que el sistema requereix sobre en quins principis s'ha de basar l'activitat educativa. I, a més, sabem que aquest model d'interès públic dóna una resposta constitucional i estatutària als drets i llibertats. Així ens ho certifica l'informe del consell consultiu, perquè la llibertat no només es proclama, cal garantir-la i la igualtat no només es reivindica, sinó que cal propiciar-la.

Aquesta llei, doncs, vol ser un instrument al servei del conjunt de tota l'escola catalana, perquè el que fem avui aquí és important, certament, es nota, el nombrós grup de persones que ens acompanyen, aquí i a les sales, amb satisfacció, amb esperança o amb esperit crític, ho demostra, i a tots els volem agrair el seu testimoni i la seva companyia. Però el que de veritat –i tots ho sabem– farà de Catalunya el país que pot i ha de ser és el que passa cada dia a les aules; el que passi al Parlament avui, certament, és important, el que passa a les aules és decisiu.

I, per tant, el que passa a les aules no pot ser, ni ho ha de ser, aliè al que ocupa i preocupa al Parlament de Catalunya. Perquè a casa nostra hi ha una identificació assumida entre educació i catalanitat, entre educació i nacionalitat. Som un país que ens uneix la llengua i la història, i també ens uneix la confiança en l'educació, entesa com la nostra manera d'enfrontar-nos al món.

La llengua i la cultura tenen en aquesta llei un paper important i el tenen perquè la llengua catalana va entrar de la mà de la Generalitat provisional a les nostres escoles com una matèria curricular; però, a partir dels vuitanta, seguint el mateix mestratge de Baldiri Reixac –permetin que avui citi pedagogs gironins– ens deia que la llengua catalana ha de ser la més coneguda pels estudiants, pels alumnes, atès que és la llengua de sa pàtria.

És en aquest sentit que la llengua, a partir de l'any vuitanta, esdevé l'eix central de l'aprenentatge, esdevenint llengua vehicular.

Per tant, davant de la nova situació incomprensible que, després de tants anys, el model d'escola catalana i la immersió lingüística patia l'atemptat, a través de noves normatives del Govern central, necessitàvem una resposta –i així ho vam dir dia rere dia en aquest hemicicle– a través d'una llei que, exercint la competència compartida,

reconegué a la Generalitat la capacitat per determinar la distribució horària de les matèries i, d'una manera clara, la de les llengües.

L'escola, ho hem dit, ha de ser catalana amb llengua i continguts i els nostres alumnes han de ser plurilingües. I fem una aposta rigorosa, i la llei ho diu: prenent com a referència el marc comú de referència de llengües estrangeres a Europa, determinem quin és el nivell de llengües estrangeres que ha d'assolir tot alumne i quin és el nivell no només de llengua estrangera, i, si no, també el de llengua catalana, que necessita dominar un professor a partir d'aquesta nova llei.

L'enquesta, coneguda ahir, de la pèrdua d'ús social del català encara certifica més la bona línia del tractament que fa aquesta llei de la llengua. La llengua és l'instrument principal de treball dels docents i la llengua s'ha de preservar i s'ha de millorar, cada vegada, garantint que tots els alumnes rebran no només el coneixement de les llengües oficials, sinó el domini que es mereixen.

L'escola d'avui, de totes maneres, no és com la que coneixíem del passat, no és l'escola d'ahir. L'escola ja no té el monopoli del saber, tot és diferent: els alumnes, les famílies, el treball, el lleure, l'escala de valors, i això l'escola ho viu i ho ha patit i en sent la repercussió. I, cada vegada més, s'identifica el saber com el veritable capital d'un país. Per això, la nostra societat catalana ens reivindica una política cada vegada més decidida en els poders públics envers l'educació. Tot és diferent i hem de repensar la nostra educació, i la llei també ha estat un motiu per repensar aquesta educació.

Convergència i Unió ha reclamat en aquesta cambra, molt sovint, infraestructures físiques i estructures polítiques; però, al davant i al costat de les infraestructures físiques, hi ha infraestructures intangibles com la de la formació de la ciutadania, l'educació dels nois i noies i la mateixa cohesió social, perquè, per a qualsevol societat avançada, l'educació de qualitat esdevé l'única garantia de progrés.

L'escola d'avui hem dit que era diferent. El futur no el coneixem, però l'intuïm. De totes maneres, per canvis que hi hagin, a l'escola se li continua fent aquell encàrrec fonamental i és que la societat demana de l'escola que continuï posant en contacte l'alumne amb el saber i amb l'herència cultural i que col·labori en la forja del seu

caràcter i que l'ensenyi a viure en societat; en definitiva, que transformi un nen en ciutadà. L'objectiu final, com veiem, és sempre el mateix; ara bé, els instruments i els recursos canvien perquè canvien les condicions, i ens hem d'adaptar al nou temps.

Les respostes educatives als nous reptes, com són els canvis familiars, el pluralisme creixent, les noves formes de desigualtat, les noves tecnologies, etcètera, requereixen renovades propostes, i el nostre sistema educatiu era conscient i és conscient que, des de fa temps, ja es començaven a albirar les línies d'aquesta renovada proposta que necessita el sistema educatiu. Podríem parlar de la Conferència Nacional d'Educació, podríem parlar del Pacte nacional, de tants debats que la nostra societat ha generat en aquests darrers anys!

Amb tot, de totes maneres, queda clar –i la llei ho recull– que el mestre continua sent la peça clau, que la seva formació és bàsica, que la seva qualitat professional i personal és indispensable, però també la llei ja assumeix que la unitat bàsica del sistema és el centre, és l'escola, és l'institut. A més de ser competent en una matèria, avui dia, un docent ha de saber cooperar amb la resta de docents i amb la comunitat.

El centre, doncs, es construeix no només com una suma de competències individuals, cal un projecte que l'agermani, i la llei preveu mecanismes d'organització de centre per tal que aquest projecte sigui coherent i es pugui plasmar en la realitat.

Per tant, podríem dir que és el dia de l'adéu a «cada maestrillo su librillo», o a allò que aquell anunci del Partit Popular tant va ofendre i impactar que, amb motiu de la llengua, van publicar, però que també traslluïa una posició que deia: «Cada professor debe ser director de su orquesta.» No, ja no és una tasca individual. És una tasca individual, sí, però al servei d'un projecte col·lectiu. I l'escola, i d'una manera particular l'escola pública, s'havia de dotar de nous instruments per poder tirar endavant aquest projecte.

Per tant, la llei aposta d'una manera clara pels centres, pels projectes, perquè les famílies puguin conèixer els centres a través dels seus projectes i puguin escollir la millor formació per als seus fills, i la llei veu que, amb tot, continua sent necessari, com sempre ho ha estat, apostar per l'increment de la formació dels docents i per al seu reconeixement.

Amb paraules de Convergència i Unió, amb paraules d'Artur Mas, que sovint ha dit: «El país necessita mestres ben formats, ben pagats i ben reconeguts.» La llei ens ho ha de permetre.

Però també la llei, amb aquest concepte nou de posar el centre escolar al centre del sistema, opta per l'autonomia, però, en optar per l'autonomia, opta també pel rendiment de comptes. I calia avançar també en aquesta línia, en l'avaluació, perquè el sistema educatiu, com sabem, ha de garantir al màxim la seva eficàcia.

Calia avançar, també, en altres aspectes, no cal dir, en la gratuïtat, fent possible la gratuïtat real a què les nostres famílies tenen dret, i també fent possible la gratuïtat progressiva de l'educació postobligatòria per a tothom.

Calia avançar cap a la igualtat de condicions laborals de tot el professorat i la llei preveu uns terminis clars per les homologacions.

Calia recordar als alumnes que l'educació és un deure i és un dret, i això es fa amb tota la intenció de millorar el clima escolar a les nostres aules.

Calia lluitar contra la desvalorització dels continguts i també de l'autoritat. Es defineix el director com autoritat pública. Ens comprometem a garantir al nostre país les competències bàsiques de tot ciutadà.

Calia no optar per metodologies concretes, ja hem après de la LOGSE, hem après que per llei no es pot proclamar ni el constructivisme ni la comprensibilitat com a religió, però sí que calia apostar per la innovació pedagògica, pel lideratge, pels serveis digitals, pels nous entorns d'aprenentatge, tot allò que adequa l'educació als nostres temps.

Calia vincular els centres públics i els centres concertats en un mateix marc i el neix el Servei d'Educació de Catalunya per poder admetre els alumnes en els centres, per poder programar l'oferta educativa, per poder tenir els instruments de finançament que facin possible la conjunció dels nous drets de tenir plaça, de triar-la i fer possible, al màxim, la igualtat d'oportunitats en el marc que hem dit de llibertat.

Arribant ja al final, perquè no podem tractar tots els punts de la llei, però hem volgut fer una tria dels principals compromisos, dir també que, com saben, és norma,

arribats en aquest punt, agrair a totes les persones que han fet possible aquest treball. I jo tinc un nom en primera línia, que és el de la Meritxell Ruiz, la companya diputada que, amb la seva manera de ser, la seva dedicació, la seva intel·ligència i la seva companyia, ens ha permès, a Convergència i Unió, posar remei als terminis i a les condicions amb què hem hagut de treballar aquest projecte. I, a més, ho hem fet amb il·lusió i ens ho hem passat bé, hem après.

Per tant, jo li haig d'agrar a ella, d'una manera especial, però també a la Rosa Martín, assessora del Grup de Convergència, pel magnífic treball de suport, i a la Irene Puig, també del nostre equip, perquè sempre ens ha ajudat, en tot moment i, en especial, en els moments més crítics.

Als lletrats Àlex Bas, Antoni Bayona i Miquel Palomares per la seva competent i delicada actuació. A la Carme Alonso i a tot l'equip, perquè les hores que els hem pres a ells i a les famílies han estat pel servei a Catalunya. I també, evidentment, a tots els serveis de la cambra que, independentment de si era festiu, tarda o nit, ens han facilitat en tot moment la tasca.

I també volem posar el nom a les persones que a la conselleria ens han ajudat d'una manera clara: Francesc Colomé, recordant altres negociacions de lleis; Francesc Vidal, com sempre tan precís i intel·ligent; Daniel Bullich, fantàstic..., és veritat, ho hem de poder reconèixer, ha estat així.

A totes les persones, però –docents, titulars, responsables de sindicats, pares, mares, experts, responsables d'entitats–, que, amb les seves compareixences i contactes, ens han permès contrastar les posicions i els coneixements que ens han ajudat a perfilar la nostra posició.

Els dèiem, amb tot, que estàvem arribant al final, que, com veuen, és clara defensa del projecte que avui aquí debatem. Però som conscients que l'ampli consens parlamentari que s'ha aconseguit ara s'ha de continuar teixint en el seu desplegament. Sabem que, sense la complicitat que fins ara no s'ha obtingut per part d'algun professorat, ara s'ha de teixir dia a dia per assolir l'adequat desplegament.

Senyor conseller, avui posem fi al treball ambiciós. L'hem fet per mandat del president del nostre grup i del seu portaveu. Tant la Meritxell Ruiz com jo mateixa hem treballat, entenem que lleialment, en l'encàrrec que se'ns va fer. També és veritat que ara li hem de dir que, a partir d'aquest moment, nosaltres continuarem més que mai en la nostra funció principal: la de proposta i de control. Nosaltres sabem, com a alternativa que som de Govern, que hem de posar en coneixement del poble de Catalunya que aquesta llei és per a tots. Pot tenir estabilitat –n'ha de tenir i se li permet–, però també pot tenir concrecions diverses i nosaltres també, a través de la nostra actuació, continuarem col·laborant perquè el desplegament vagi a favor de Catalunya i també per fer arribar i donar a conèixer les nostres propostes, amb el desig i la confiança que, finalment, a Catalunya, la igualtat, la llibertat i l'eficàcia siguin els principis que sustentin el nostre principi i el nostre sistema educatiu i que entre tots hàgim ajudat –a partir d'una certa humilitat i autocrítica, que l'hem fet al llarg de tot aquest procés amb relació als posicionaments, pensaments que la nostra societat tenia entorn de l'escola–, posant al centre, com hem dit, el professor i fent ressaltar la seva gran missió de posar en relació l'alumne amb el coneixement. Dignificació dels continguts, dignificació del professorat, dignificació d'aquesta relació que, com hem dit, és clau per a tot país i d'una manera especial Catalunya, que si sempre ha tirat endavant és perquè ha confiat en l'educació de la seva gent i amb la força de la seva cultura.

Moltes gràcies, president; gràcies, senyores i senyors diputats.

*(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

### **El president**

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'Il·lustre senyor Daniel Font.

### **El Sr. Font i Cardona**

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Intervinc ara en nom del Grup Socialistes per prendre posició sobre la llei i sobre les esmenes reservades al plenari pels grups que n'han presentat. Com és lògic, el Grup Socialistes ha donat suport a

aquesta llei des del mateix començament en el moment en què el Govern va manifestar la seva voluntat d'impulsar una iniciativa legislativa en matèria d'educació.

Volem emfasitzar –permeti'ns-ho per una sola vegada– que ha estat un govern presidit per un socialista –pel president Josep Montilla– el que ha aconseguit impulsar una llei d'educació integral que té la perspectiva de ser aprovada avui per amplíssima majoria política i social del país. Ara bé, també volem dir que aquesta voluntat nostra d'impulsar una nova etapa de l'educació a Catalunya en una línia de millora i adaptació a les necessitats d'avui, no hauria estat possible d'una manera tan àmplia ni tan efectiva si el Govern no hagués trobat en aquesta iniciativa una correspondència i una sintonia de criteris i d'opcions amb l'oposició i especialment amb el grup majoritari de l'oposició. Ha estat aquesta coincidència, i també la voluntat i la responsabilitat dels diferents grups polítics que han intervingut més decisivament –del Govern i de l'oposició–, el que ha facilitat la possibilitat d'avançar decisivament en aquesta iniciativa legislativa d'avui.

Entre 2007 i 2009, des de fa dos anys –o, si es vol, des que es redactà el Pacte nacional per a l'educació ara fa quatre anys– el programa de contactes i reunions amb persones i amb entitats de tot ordre ha estat dels més intensos de la història del Parlament. Això ha estat així. Els volem manifestar que el Grup Socialista valorem molt positivament el debat generat que s'ha produït entorn de la tramitació de la llei –al Parlament i fora del Parlament. El grau d'implicació en el debat ha estat notable i ningú ha quedat indiferent. Mai –mai– s'havia parlat tant i tant d'educació en els mitjans i arreu, a la comunitat educativa i a la societat. Les opinions han estat constructives i favorables, però també hi ha hagut opinions contràries i crítiques. Fins i tot s'han produït algunes mobilitzacions en l'àmbit del sistema educatiu com tots sabem. Considerem positives totes aquestes expressions, unes i altres, que mostren un signe, un senyal de gran implicació, de gran vitalitat.

Aquest debat generat s'ha generalitzat i s'ha mantingut per deu raons principals. Primer, per una exigència que copsem social, generalitzada i de l'opinió pública en aquest sentit, que diu: «Facin alguna cosa, mirin de fer alguna cosa en matèria d'educació, mirin de millorar les condicions de l'educació a Catalunya.» Hi ha un

mandat, hi ha un missatge clar, ben clar, meridianament clar de l'opinió pública en aquest sentit: «Mirin de fer alguna cosa en matèria d'educació.»

I segon, per la constatació que estem pràcticament en un final d'etapa que va de la transició democràtica fins avui. Han passat tres dècades, han passat trenta anys i els objectius dels inicis de llavors –vàlids per a la reconstrucció d'una escola de base democràtica i catalana, a partir de l'escola llavors heretada– estan avui aconseguits en el que és essencial. I també perquè ens cal ara determinar nous objectius per a una nova etapa de perfeccionament i d'adequació a les necessitats educatives d'avui que són unes altres i que corren i evolucionen a tota velocitat a finals del segle XX i a començaments del segle XXI.

En el debat generat hi ha una idea en què tothom està d'acord, que tothom comparteix d'una manera unànime. I és que ens cal un nou impuls. Ens cal un nou impuls en el sistema educatiu. Doncs, bé, senyors i senyores diputats, la Llei d'educació de Catalunya que avui aprovarem, que avui considerem, està pensada per servir aquest objectiu unànime: promoure un nou impuls de l'educació a Catalunya. La llei suposarà un impuls significatiu i visible, i constitueix una eina de gran transcendència com mai havíem tingut la possibilitat de tenir, que permetrà un camí de millora educativa de gran abast –com mai havíem imaginat– des de cada projecte educatiu, des de cada escola, des de cada institut, des de cada centre escolar.

Quant a les esmenes i transaccions en els treballs de la ponència i el contingut del dictamen de la Comissió d'Educació, algunes observacions. Una, hem resolt positivament 664 esmenes presentades pels diferents grups. En són moltes, són moltes esmenes. Segon, impliquen la constatació d'un alt nivell de coincidència sobre les coses que cal fer en matèria d'educació i un espai bàsic d'ampli acord, polític i social, sobre el contingut de la llei i sobre cadascun dels dotze títols. Tres, aquest ampli acord en la ponència i en la votació del dictamen a la Comissió d'Educació suposa actualment una majoria equivalent al 78 per cent de la cambra quant al conjunt de la llei. Aquest 78 per cent és un mínim si considerem títol a títol –en la major part dels títols aquesta majoria segurament és superior. Cinquè, és una majoria gran, és una majoria immensa, que mostra la determinació dels grups polítics de

Catalunya i del seu Govern d'avançar cap a una educació moderna i adaptada a les necessitats d'avui.

Respecte als grups que plantegen discrepàncies, d'un o l'altre ordre, com dèiem, volem manifestar la necessitat d'entendre'ls i respectar les seves posicions. La necessitat de respectar la discrepància. La base de la democràcia és la contrastació i la formació de majories entorn d'opcions polítiques. I és lògic que els grups polítics manifestin la seva opinió sobre els temes que els preocupen i procurin representar estats d'opinió generals o parcials. La discrepància és, doncs, legítima i necessària, exercida des de la lleialtat, però no ho seria la immobilitat: «no ens cal fer res...» o «ja ens estan bé les coses com estan...», diem, la immobilitat. Ni tampoc les actituds de defensa d'un corporativisme justificat únicament per si mateix, que no tingui en compte els interessos generals, els interessos col·lectius. Tampoc seria de rebut. Cal saber harmonitzar acció corporativa en aquest sentit, en la línia que fa alguns anys, a propòsit del nou sindicalisme, indicava en Joan Coscubiela i Josep Maria Rañé, no? Es tracta d'aconseguir les millores corporatives necessàries mirant que alhora coincideixin amb l'interès general. L'acció reivindicativa ha d'estar presidida per aquest nord: el respecte a l'interès general.

Per la nostra banda, senyor president, volem manifestar que el contingut de la llei està resolt i ben resolt. Hi ha hagut uns temes fàcils i uns temes difícils. Alguns d'aquests temes difícils –no necessàriament els més importants, sinó potser els més mediàtics– han quedat per al final i ara podem dir que estan resolts tots, de manera satisfactòria i d'acord amb els nostres punts de vista. I que també han estat resolts de manera satisfactòria, d'acord amb els punts de vista i l'exigència dels quatre grups que vàrem començar a parlar en els inicis de la tramitació, d'acord amb les conversacions inicials. El contingut –considerem nosaltres– està resolt i està molt ben resolt.

Quant a les esmenes que els tres grups han reservat per defensar en el plenari d'avui, els volem dir el següent: sobre les del Grup Popular, que –la línia de l'esmena a la totalitat que varen presentar en el seu dia– mantenen un conjunt d'esmenes que són el resultat d'un projecte alternatiu que varen elaborar en consonància amb les posicions del Partit Popular. Cal dir que en el marc dels treballs de la ponència

algunes de les esmenes del Grup Popular varen ser incorporades en coincidir amb les posicions dels altres grups, però no el conjunt d'esmenes principal, que obeïa –com els dic– a un projecte ben diferent. El comú denominador del discurs és sempre la paraula «llibertat». Vista l'actuació del Partit Popular dels darrers dos anys a propòsit de l'autonomia de Catalunya –i també de les llengües i també de la llei d'educació–, hem après de vegades a no creure linealment les observacions que ens fan. Per vostè, senyor López, sovint la paraula «llibertat» és sinònim de tot el contrari de llibertat, i també «desregulació», una mena de campí qui pugui. Confonen «llibertat» amb «desregulació», que durant anys ha estat excusa, per exemple, dels autèntics responsables de l'actual crisi econòmica i financera. Per nosaltres, en canvi, «llibertat» vol dir «llibertat democràtica», vol dir «estat de dret» i vol dir «regulació indispensable per garantir la seguretat i el benestar dels ciutadans».

Sobre les del Grup Mixt, senyor Robles, les esmenes de vostès –a la nostra manera de veure– han estat presidides –no es molestin– per la desproporció i per un discurs obsessiu sobre determinats temes que tothom coneix, sobre posicions estrafolàries, de vegades, i capcioses. Per posar un exemple, vostès tenen una esmena que parla de la «perpetuidad de los funcionarios». A vostès els preocupa la «perpetuidad de los funcionarios», no? A nosaltres, no tant. Sense voler ofendre'l, tenim dubtes importants sobre els posicions reals que vostès defensen, no? Quins interessos representa concretament, vostè, avui, aquí? Mirin, francament no ho sabem, però sí li direm que no podem compartir el seu discurs que se situa gairebé sempre en l'àmbit d'una oberta involució i l'absència de cap consideració.

I sobre les esmenes del Grup d'Iniciativa, senyora Camats, li volem dir que no veiem raó per a les esmenes que ha presentat, principalment perquè ja estan resoltes. Com és lògic, les hem analitzat una per una, les trenta-set esmenes, amb atenció, i li hem de dir, per sorpresa nostra, que totes han estat ja resoltes positivament i que no hi ha raó per reiterar-les. Amb vostès, com sap, hem realitzat més del trenta reunions de treball –que es diu aviat, això. Moltes reunions de dia sencer. I hem fet tres lectures senceres, de dalt a baix, de la llei, amb vostès, en les quals vostès han plantejat les seves posicions i han esmenat a bastament, a tort i a dret, no?

Totes les consideracions fetes per vostès entren el marc de l'acord general perseguit i consten en el contingut de la llei. Fins i tot aquells temes que semblaven més difícils, també els temes difícils. No li farem la crítica, senyora Camats, però deixi'm dir-li que vostès varen votar la Llei orgànica d'educació. Com bé sap, els temes que a vostès els preocupaven s'han resolt en la Llei d'educació de Catalunya, en un sentit que va significativament més enllà que en la LOE. L'interrogant és com justifiquen vostès donar suport als supòsits de la LOE i no donar-lo als de la LEC, en els aspectes en què aquesta va més enllà que la mateixa LOE. Com s'explica, aquesta qüestió, no?

Per totes aquestes consideracions, senyor president, el Grup Socialista votarà únicament a favor de les esmenes derivades del dictamen del consell consultiu i de les esmenes tècniques. La resta d'esmenes, les votarem desestimant.

Finalment, per acabar, a Catalunya s'han produït experiències pedagògiques capdavanteres de gran magnitud i de gran transcendència educativa. Els mestres i professors que sortien de l'escola tradicional del segle XIX i que intentaven evitar els recitals memorístics i miraven de fer pensar per si mateixos els nois i noies, la renovació pedagògica entorn de l'Ajuntament de Barcelona –històrica–, els grups escolars de l'any 1931. L'acció decidida, tot i el marc legal advers, de la Generalitat republicana, que va deixar una petjada irrepetible. Els noms de Pau Vila i Alexandre Galí, de Manuel Ainaud i d'Artur Martorell, de Pere Vergés, de Rosa Sensat, de Josep Estalella i de tants i tants altres; les colònies escolars, les escoles a l'aire lliure, l'Escola del Bosc, l'Escola del Mar, les escoles Montessori, els institut escola, i molt i molt més. En totes aquestes experiències sempre hi va haver un comú denominador: la implicació. Deien: «Jugar i treballar amb tota l'ànima, amb el màxim esforç, com si en això ens hi anés la vida cada dia», deien ells; «jugar i treballar amb tota l'ànima i amb tot l'esforç com si ens hi anés la vida cada dia.»

En el record d'ells, i amb motiu d'aquesta llei, aprofitem per dir a tothom que esperem una major implicació general en el treball d'educar per part de tothom. Esperem de les famílies una major participació en els treballs escolars i una major implicació en el projecte educatiu de cada escola. Hem de fer irreal l'afirmació que de vegades el que l'escola construeix de nou a cinc es destrueix a casa de cinc a nou, per absència dels

pares o per unes activitats contraproduents. L'escola ha de ser considerada com a prioritat i com a cosa pròpia per cadascuna de les famílies de Catalunya que té fills en edat escolar.

També esperem, dels sindicats i de les seves associacions, de la comunitat educativa, una acció responsable i lleial; lleial a les lleis i lleial al Parlament, que faci compatible la defensa dels interessos corporatius amb els interessos generals.

I esperem dels mestres, professors i professores el millor –el millor. L'educació és fonamentalment el seu professorat i, sens dubte, són importants els mètodes emprats, els mètodes de treball i pedagògics, però l'essencial és el mestre, fer realitat la màxima d'Àngela Ferrer, que deia que el secret de l'èxit no era ben bé el mètode, per innovador que fos, sinó el fet que el professor fos superior al mètode, que una bona educació no derivava únicament dels plans, dels programes i dels mètodes, sinó de mestres, mestres i mestres, deia ella, mirant de dir que en definitiva el que acabava de comptar realment era l'habilitat pròpia, la vocació educativa i l'experiència acumulada dels mestres, i dels mestres i del professorat, doncs, n'esperem el millor del millor.

Senyors i senyores diputats, la Llei d'educació és una formidable oportunitat. Ho és per a les famílies, per als mestres, per als professors i professores i per a l'alumnat. Reeixirà si sabem fer convergir els necessaris suports i si fem nostra la determinació d'aconseguir una educació de qualitat.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

*(Alguns aplaudiments.)*

### **El president**

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

### **El Sr. Freixanet i Mayans**

Gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, conseller, diputats i diputades, membres de la comunitat educativa, compareixents,

Iletrats, lingüistes, equip del departament –Francesc Colomé, Francesc Vidal, Dani Bullich– i altres persones, permeteu-me començar per aquí, i a més a més a tots els ponents –senyora Rigau, senyora Camats, senyor Font, senyor López, senyor Robles–, el meu agraïment pel llarg temps que fa que treballem aquesta llei i per l'acord final.

Avui debatem i aprovarem una llei, la Llei d'educació, la primera, que neix amb la voluntat política de fer de Catalunya una nació benestant i cohesionada, una nació en què l'educació esdevingui el factor principal per a la realització personal i el progrés col·lectiu. Es tracta d'una regulació pròpia d'una llei de país, amb la voluntat de durada i del compromís que la institució escolar ha de continuar mantenint vives la llengua i les tradicions.

Permetin-me que utilitzi una part del meu temps per parlar dels valors que per Esquerra hauria de representar l'educació del nostre país i que al nostre entendre queden reflectits en aquesta llei.

Es parteix de la consideració que l'educació és un dels pilars primordials per contribuir al progrés de Catalunya i al ple desenvolupament personal de tots els seus ciutadans i ciutadanes; és també un dret fonamental que s'ha de poder exercir al llarg de totes les etapes de la vida i alhora un factor decisiu per aconseguir una societat avançada, cohesionada socialment i que garanteixi la igualtat d'oportunitats i els principis democràtics.

L'impuls de la primera Llei d'educació de Catalunya és imprescindible per respondre als importants reptes socials i econòmics del país, tant d'ara com de futur, i és també l'element de canvi que requereix la nostra comunitat per fer front amb millors garanties a l'èxit del sistema educatiu, l'augment del nombre de ciutadans i ciutadanes formades en els nivells educatius postobligatoris, en consonància amb les orientacions europees, la formació de professionals qualificats i vinculats al teixit econòmic, la integració de la població immigrant, la competitivitat de l'economia i la configuració del sentit de pertinença a la nació catalana, identificada amb una cultura comuna i amb respecte a la diversitat i la pluralitat. En la Catalunya inclusiva que

suma l'educació té un paper cabdal: és un element central en la formació de ciutadania, i amb la llei ho fem des de la catalanitat.

La llei s'ha de convertir en un instrument per fer persones més lliures, solidàries, cultes, autònomes i responsables, i, tanmateix, ciutadans i ciutadanes participatives i actives. Partim de la consideració àmplia que l'educació no és un patrimoni exclusiu de la institució escolar; està vigent en tots els espais i activitats públiques, i en l'acció dels diferents agents socials que de manera directa o indirecta s'hi relacionen.

És per això que si la llei d'educació ha d'esdevenir un factor de millora de l'educació del país, les administracions públiques han de ser també, en el seu procés d'aplicació, motor impulsor de l'activitat educativa i formativa als pobles i ciutats. Sota aquesta visió s'han d'articular les polítiques educatives, inserint-se en l'escola, en la comunitat educativa, en els agents econòmics i socials, i en els seus vincles i xarxes de relació.

Esquerra ja va establir en el seu programa electoral de 2003 l'educació com a màxima prioritat de govern i la necessitat d'un canvi de rumb de la política educativa duta a terme al llarg de més de vint-i-tres anys de governs. Ens vam comprometre a canvis profunds que comportessin una transformació estructural del nostre sistema educatiu, un increment del finançament públic i un replantejament global de l'educació i del funcionament dels centres educatius.

En aquest sentit, cal destacar la nostra aposta per superar l'enfrontament històric entre les dues xarxes escolars sostingudes amb fons públics; un debat no resolt, aparentment irreconciliables, i que mai fins aleshores cap partit polític no s'havia atrevit a plantejar obertament amb la claredat i la fermesa amb què ho vam fer.

Així, si em permeteu, podem qualificar el Pacte nacional per a l'educació, impulsat per l'aleshores consellera Marta Cid, present en aquesta sala, i començat pel conseller Josep Bargalló, com el primer pas de la llei, signat el març de 2006 per l'anterior Govern catalanista i d'esquerres amb el conjunt dels agents socials i educatius. El pacte significà un compromís per enfortir el sistema educatiu i assegurar la cohesió social i la igualtat d'oportunitats.

S'entenia que l'educació és quelcom estratègic, un assumpte de país que exigia el màxim consens social i polític a fi de disposar del marc d'estabilitat necessari per al desenvolupament d'un projecte educatiu de Catalunya, de país. S'apostava, en definitiva, per afrontar amb garanties d'èxit la reducció del fracàs escolar i la millora del rendiment de l'alumnat en un marc d'equitat i d'igualtat d'oportunitats. Per això s'expressava la necessitat d'un finançament suficient i sostingut que ens equiparés al nostre entorn europeu, i d'un marc normatiu estable que potenciés l'acció educativa dels centres i del professorat.

Per això, tal com manava el pacte, es feia imprescindible una llei d'educació de Catalunya que afavorís un marc educatiu estable, i unes polítiques orientades a garantir la igualtat d'oportunitats, l'atenció a les famílies, la qualitat de vida, la cohesió social i territorial, en una societat democràtica i en pau, i amb un sistema educatiu modern i de qualitat, on el servei públic esdevingui motor i model de l'èxit individual i col·lectiu.

I aquesta havia de ser una llei de llarga mirada, una llei que assentés les bases perquè governi qui governi l'educació d'aquest país no resti afectada; en tenim massa exemples, a l'Estat, que això no funciona.

I quins avenços substancials incorpora aquesta llei? La llei introdueix canvis, i canvis molt positius. La llei és una llei d'exigència, d'exigència a les famílies –carta de compromís educatiu–, d'exigència als alumnes –avaluació–, d'exigència amb els professors i mestres –formació–, d'exigència de les administracions –inversió–, d'exigència a la societat –compromís social; l'educació és un compromís social de tothom.

La llei que avui aprovem en aquesta cambra fixa com a objectiu principal del nostre sistema educatiu la millora de la seva qualitat per tal de garantir en l'àmbit de la societat del benestar i de la igualtat d'oportunitats uns objectius mínims comuns a tota la ciutadania. La llei entén que l'educació és un bé públic que cal assegurar a tothom en condicions d'igualtat i d'equitat per tal de fer possible una societat més integrada i cohesionada.

L'aposta que es fa pel model d'escola inclusiva és clara; és a dir, una escola preocupada per l'ensenyament, l'aprenentatge, el rendiment i el benestar de tot l'alumnat; un sistema educatiu que sigui capaç de donar una educació de qualitat, qualitat que només és possible si els centres disposen dels recursos suficients per tal de no dependre del nivell econòmic de les famílies.

Hem de fer el possible per tendir cap a la gratuïtat efectiva de l'educació bàsica per a totes les famílies que optin per escolaritzar els seus fills en un centre educatiu del Servei d'Educació de Catalunya, independentment de la seva titularitat. Cal acabar amb la Catalunya de peatge i garantir a totes les famílies la gratuïtat. Hi avancem; no ho hem aconseguit del tot. Hi seguirem treballant.

La llei proposa també elevar el nivell general de qualitat dels centres públics, entenent que es tracta d'un objectiu estratègic que repercutirà positivament en la millora del conjunt de centres sufragats amb fons públics. Es requereix, doncs, comptar amb un sistema educatiu en què els centres públics siguin l'eix vertebrador del sistema, però alhora també reconèixer la contribució dels centres privats concertats.

La llei dona un paper rellevant a l'escola privada, amb una clara funció social. En aquest context, el Servei d'Educació de Catalunya, o servei públic d'educació, esdevé el marc de concurrència entre l'escola pública i l'escola privada per a la consecució de l'equitat educativa i la integració de tot l'alumnat. Així, tots els centres sostinguts amb fons públics han de treballar conjuntament amb l'objectiu estratègic de país de garantir un futur cohesionat de la societat catalana que faci viable el nostre projecte nacional.

Però una llei educativa també ha d'explicitar el model educatiu sobre el qual es basa la concepció de l'educació. I aquest model es basa en una escola de qualitat, una escola innovadora i una escola catalana —és ànima de l'escola catalana oferir una bona educació a tothom; es tracta d'un objectiu ambiciós, d'un objectiu, però, irrenunciable, perquè la bona educació és un bé social i un dret que s'ha de garantir a tota la ciutadania—; una escola de qualitat en què cada infant i jove rebi els elements necessaris per desenvolupar al màxim la seva personalitat. Una educació de qualitat ha d'atendre les necessitats educatives de totes i cada una de les persones que se li

han confiat; no solament de les més capacitades, no solament de les no tan capacitades, sinó també de tots, l'alumnat en general.

Una escola de qualitat suposa, per tant, una notable exigència per a tots els que formen part de la comunitat educativa. Aprendre i ensenyar són activitats que comporten esforç, disciplina i control de les relacions interpersonals. Però una escola de qualitat també vol dir una millora important tant dels recursos com de la forma d'organitzar-los. I és aquí on pren importància una gestió autònoma, participativa i responsable dels centres educatius; l'autonomia dels centres no és un objectiu en si mateix sinó un instrument per aconseguir millorar la qualitat i l'equitat del sistema educatiu.

L'escola catalana té una llarga tradició en innovació, i la llei proporcionarà el desenvolupament d'un conjunt d'innovacions, de maneres de fer diferents, de bones pràctiques, que han de donar solucions a molts reptes que té plantejats l'educació. Els programes d'innovació ja han suposat un reconeixement de l'activitat innovadora, un impuls a la recerca col·lectiva de solucions als problemes educatius i una voluntat de donar protagonisme als mestres i professors, veritables agents educatius.

L'educació a Catalunya, com en tots els països del món, ha de contribuir a fer ciutadans i ciutadanes arrelats al país, persones que coneguin a fons Catalunya i la seva cultura i que l'estimin. L'escola catalana és l'escola que facilita el coneixement i el domini de la llengua del país, com a llengua de pensament i d'aprenentatge, però també com a element d'integració social i de comunicació amb els altres. La llengua és una eina d'integració i de cohesió social de primer ordre. I si volem una societat cohesionada que reforci el sentiment de pertinença, cal més que mai educar en l'actitud crítica i activa, una actitud que a més passa per educar en la catalanitat i potenciant el català com a llengua vehicular i d'aprenentatge, llengua de relació, d'organització de les activitats culturals d'arrelament al país.

Pocs països han hagut de lluitar tant com Catalunya per aconseguir la supervivència de la seva llengua. Per això hem de fer possible que el català esdevingui llengua comuna i de cohesió social, i que tots els ciutadans i ciutadanes del nostre país, vinguin d'on vinguin i sigui quina sigui la seva llengua habitual, puguin participar en la

vida pública en condicions d'igualtat. I per això era molt necessari que la Llei d'educació incorporés un títol específic dedicat a la llengua, per donar les garanties jurídiques necessàries al nostre model lingüístic educatiu.

Catalunya ha estat i continua sent un país d'acolliment, i la millor manera de lluitar contra l'exclusió és tenint la convicció que aprendre la llengua és la millor manera d'integrar-se socialment. És per això que les escoles d'aquest país hi tenen molt a dir, les escoles i les aules d'acollida; els plans educatius d'entorn són el millor exemple de com s'han de fer les coses.

Avui, en aquest Parlament, hem agafat el relleu d'una cursa que ha estat i serà llarga, una cursa en què seria molt injust oblidar-se de noms i d'institucions i de mestres ben preparats i entusiastes. El Col·legi Sant Jordi, fundat per Flos i Calcat a finals del segle XIX, les Escoles Mont d'Or i Horaciana, a començaments del segle XX; l'Escola de Mestres creada per Joan Bardina; l'Escola Blanquerna, que dirigida per Alexandre Galí assumí alhora les innovacions pedagògiques i l'ensenyament en català; l'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia; l'Escola del Mar, Rosa Sensat, Artur Martorell, Pere Vergés, Fèlix Martí. La gran tasca cultural i educativa de la Mancomunitat d'Enric Prat de la Riba; Ventura i Gassol, com el primer conseller de Cultura de la Generalitat republicana, l'Escola de Mestres i les Escoles d'Estiu, les lleis de 1931 i de 1936 sobre l'ensenyament del català i en català, el decret del CENU del 1936, el naixement de l'Escola de Mestres Rosa Sensat, l'any 1965, etcètera.

Per anar finalitzant, deixeu-me entrar en el terreny més polític. Resulta curiós, des d'una i d'una altra banda, sentir les crítiques que ha rebut el text i que el fan responsable de bona part dels mals del sistema educatiu. Sovint s'ha confós, d'una manera interessada, la llei amb una aplicació poc afortunada de la política educativa. Això ha comportat grans titulars que poc tenien a veure amb el contingut real de la llei, però no podem confondre així la comunitat educativa. Com tampoc podem utilitzar el debat educatiu per compensar debilitats de determinades forces polítiques en altres àmbits. Resulta poc responsable. Per a alguns la LEC és una oportunitat perduda, jo penso, en canvi, que alguns han perdut una meravellosa oportunitat.

És una oportunitat perduda una llei que construeix un model educatiu propi i protegeix la llengua com a vehicle del seu sistema educatiu? Hi ha qui diu que la LEC pretén enfonsar l'escola pública. No hi ha cap motivació racional en el text que permeti argumentar aquestes afirmacions. Pot ser qualificada de conservadora una llei que es compromet a doblar en xifres relatives el pressupost en educació en els propers vuit anys? Encara som un país poc estructurat políticament. Incomprensiblement, aquesta serà la primera llei d'educació després de trenta anys d'autogovern. A qualsevol país del món ja faria temps que s'haurien posat d'acord per tirar endavant una llei tan important com aquesta. La Llei d'educació és la llei més important de tota la legislatura, com reconeix, i jo no el desmentiré, Joan Puigcercós, president del meu grup parlamentari. I parteix d'un consens tan sòlid que no resta amenaçada per un canvi de govern. S'ha plantat cara amb la negativa en passar-nos els reials decrets de Madrid que envaeixen competències i interfereixen el nostre model lingüístic i educatiu, però no podem deixar passar l'oportunitat de remuntar l'educació a Catalunya. Cal fer un desplegament de la llei amb el màxim consens amb la comunitat educativa.

Ara bé, el desplegament de la llei no és exempt de riscos que podrien portar a defraudar les expectatives. Totes les peces del nostre sistema educatiu s'han anat encaixant al llarg dels anys, i malgrat que formalment hom admeti que cal revisar-les, algunes resulten paradoxalment funcionals a una certa acomodació que pot ser causa d'alguna resistència al canvi.

D'altra banda, la temptació d'utilitzar un tema tan sensible com l'educació com a arma de confrontació política –recordem aquest meravellós anunci d'una força política, *suspense en calidad, suspense en libertad*, eh? «Nosaltres no som d'eixe món» pot enterbolir una reflexió serena dels veritables problemes del nostre sistema educatiu i les solucions que calen per millorar-lo. Procurem tots plegats no caure en la temptació de dur a terme una política de canvis superficials que no incomodin ningú i no abordar els problemes de fons de l'educació.

ERC, en tot aquest trajecte, ha estat una força política responsable, ho he dit abans, ho explicava a uns companys aquest matí, uns companys parlamentaris. Voldria fer

un símil futbolístic: el més important per trencar una defensa moltes vegades és fer el primer gol. Esquerra Republicana, amb el seu programa el 2003, amb la seva gestió al capdavant del Departament d'Educació va ser, va obrir la llauna perquè avui tinguem la possibilitat de tenir aquesta Llei d'educació. Després l'han continuat molts i no trauré mèrits a ningú, perquè penso que la responsabilitat em fa entendre que nosaltres, com a partits polítics, eh?, els partits polítics tenim l'obligació d'articular el consens d'interessos socials contraposats, i això és el que fem avui amb l'aprovació d'aquesta llei.

Senyores i senyors diputats, com he dit anteriorment, el Parlament de Catalunya ha resolt avui una anomalia històrica, aprovant una llei que podríem catalogar de catalanista i social i que ha de ser un instrument cabdal per a la construcció nacional. Esquerra va portar el timó per assolir l'acord del Pacte nacional, Esquerra ha treballat activament per aconseguir el màxim consens polític i social per fer possible l'aprovació d'aquesta llei, i ara Esquerra vol ser garant de la seva correcta aplicació i desplegament i buscar sempre l'acord amb la comunitat educativa.

Amb aquesta llei, senyors i senyores diputats, construïm estat, construïm Estat català.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

*(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

### **El president**

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

### **El Sr. López i Rueda**

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor president de la Generalitat, molt honorable president de la Generalitat. Vull agrair en un primer..., les primeres paraules als assistents del món educatiu. Es nota que és una llei que desperta passions, és una llei que ha despertat passions en el debat. Amb alguns hem pogut compartir aquests debats que hem fet i és una llei que desperta passions perquè una llei educativa sempre és una llei important per a qualsevol país,

independentment de les diferències que puguem tenir, independentment dels punts de vista diversos que puguem tenir.

Jo, escoltant l'anterior orador, el senyor Freixanet, jo no sé si és una opinió compartida per la resta del quadripartit educatiu, el tripartit educatiu més Iniciativa per Catalunya, però vostè comprendrà que si aquesta llei el que crea és l'Estat català, nosaltres no hi podem votar a favor. És a dir, no ens demani responsabilitat perquè la responsabilitat seria no votar-hi a favor. És més, demanaria als socialistes que hi votessin en contra. És a dir, hem de ser molt més curosos quan parlem de responsabilitats o quan parlem de ferir sentiments.

Primer de tot, vull agrair molt especialment a aquells que han participat en la ponència –no diré noms perquè jo sempre em deixo noms i després algú pot dir: «Escolta, Rafa, t'has deixat el meu nom»; no vull dir noms– als lletrats, als tècnics i als diputats i a les diputades que hem compartit moltes hores, moltes hores amb les esmenes, discutint, amb les compareixences.

També vull donar les gràcies a aquells que vàreu venir a participar dient la vostra, posant sobre la taula el que pensàveu sobre l'educació a casa nostra, sobre l'educació a Catalunya, i molt especialment als antics companys i companyes que ens van acompanyar en la Comissió d'Educació de la passada legislatura: la senyora Valls, el senyor Del Pozo i la meva benvolguda amiga i sempre estimada, Josefina Cambra. Gràcies per ser aquí en un dia important.

Home, jo, si hagués de dir, escolteu, la Llei d'educació millorarà o empitjorarà l'educació a casa nostra, no ho sé, no ho sé. El que pensem és que el redactat que hi ha ara actualment, tal com està redactat, introdueix molta confusió i serà pitjor per l'educació de casa nostra. Aquest seria un primer punt de vista que nosaltres enviaríem. Aquesta llei no arreglarà els problemes que té l'educació a Catalunya, no els arreglarà. I serà pitjor per molts motius. Primer, perquè és una llei que jo no sé, senyor conseller, on ha vist, on està el gran consens social de què vostè parla. Jo no sé on l'ha vist, perquè vostè, quan ha dit i ha felicitat tothom, se n'ha deixat alguns, que són algunes persones que estan fora d'aquest Parlament manifestant-se. Aquests se'ls ha deixat. Aquests no són part de la comunitat educativa, no són part de la

construcció de Catalunya? Ja no parlo de construcció nacional, la construcció de Catalunya. Són part de la construcció de Catalunya i són molts els que hi ha al darrere.

Per tant, no creiem que una llei que sí, que ha tingut un consens polític..., no un consens polític, té una suma política, però recordem una cosa, i és important començar recordant una cosa. El primer que va produir aquesta llei va ser el trencament del tripartit. Fixa't, el trencament del tripartit, senyor president. El primer que va fer aquesta llei va ser trencar el tripartit. I és cert que van canviar, eh?, com qui canvia les peces va canviar Iniciativa per Catalunya per Convergència i Unió. Va canviar. I diu: em surten els números. Ens surten els números, som molts més, tenen més diputats, eh?, ens surten els números, però d'això a parlar que és un gran consens polític, no, no és un gran consens polític. No és un gran consens polític. Jo també li podria dir tres grups parlamentaris d'aquesta cambra que diuen que sí, tres grups parlamentaris diuen que no. I fins ara aquells que escolten. (*Remor de veus.*) Però és cert, és cert, tres grups parlamentaris diuen que sí i tres grups parlamentaris diuen que no, és així. (*Persisteix la remor de veus.*) Escoltin, és un fet, és un fet, és un fet.

Però el més important i el que ens preocupa més és que aquesta llei no té el consens social del carrer, perquè aquesta llei, és cert, és una llei de despatx, és una llei de moqueta, és una llei de cotxe oficial, és una llei d'escó, (*forta remor de veus*) però no és una llei d'aula, no és una llei de col·legi, no és una llei d'escola, no és una llei de pati. I per això la major part de la comunitat educativa els ha dit que no els agrada aquesta llei. Ara entraré a explicar el perquè i quins són els perquè.

Mireu, nosaltres ho hem fet amb molta responsabilitat. S'hi ha referit algun altre portaveu. Hem tingut molta responsabilitat, amb molta transparència. Nosaltres no venim aquí a posar-nos medalles de res. Fixin-se, quan ha parlat la senyora Irene Rigau deia –no, avui no ho ha dit, ho va dir l'altre dia a la comissió. (*Veus de fons.*) Bé, però ho va dir, ho va dir... Diu, «és la primera vegada que un grup de l'oposició..., el que té aquesta llei és que per primera vegada un grup de l'oposició consensua amb el Govern». És a dir, la medalla, eh? Després ha vingut –que avui sí que ho ha dit– el

senyor Font i diu: «amb un president socialista hem aconseguit aquesta llei». Amb un..., la medalla. I després, ens ha vingut ja el representant d'Esquerra Republicana i ens ha dit, «gràcies a una consellera com la senyora Marta Cid, que va fer el Pacte nacional per l'educació, avui tenim la llei». Imaginin-se quina posició de conjunt. És a dir, la medalla cadascú.

Nosaltres ho hem fet amb molta transparència i amb molta responsabilitat. Els ciutadans de Catalunya han sabut molt bé –i ara li diré, senyor Font, què entenem per llibertat, eh?, sense haver-me de..., sense haver-me de parlar ni de llegir l'argumentari de les eleccions europees, que semblava com vostè m'ho estava llegint, quasi ens acusava de ser culpables del que ha passat amb Madoff, etcètera. No, no, li explicaré el que vol dir llibertat per al Partit Popular, perquè nosaltres sempre hem estat transparents, transparents. Han sabut el que hem pensat, ho hem dit, i hem dit: no podem donar suport a aquesta llei. Ho hem dit amb molta transparència. Hem fet molta feina. Una altra cosa és que vostè i jo no haguéssim pogut arribar a acords. També hem de reconèixer que la primera paraula que va sortir de la seva boca com a relator en la comissió va ser totes les esmenes, 534 esmenes, 534 esmenes, és molt de treball, 534 esmenes és molt de treball. I és molt de treball amb les entitats socials, és molt de treball amb les entitats educatives, 534 esmenes, vostè ens va dir, d'un *plumazo*, com es diu en castellà, que no se n'acceptava ni una. I nosaltres el que li dèiem és «nosaltres tenim una alternativa», però no ens negàvem a arribar a acords. Arribar a acords, clar, equitatiu, perquè arribar a acords i a una certa distància el que no volíem és que en totes les esmenes nosaltres sempre ens hi apropem i vostès no s'hi apropessin.

Després, no podem votar una llei que s'ha fet amb presses i sense diàleg. Miri, el diàleg en aquesta llei, la tramitació d'aquesta llei podem dir que ha estat una tramitació virtual, un diàleg virtual. On ha estat el diàleg amb les entitats, on ha estat? Seixanta-sis, i vostè deia, «mai com ara s'ha fet», i «mai en cap autonomia s'han fet tantes intervencions», però això no és mèrit seu, això és mèrit que la societat catalana és una societat molt plural i que les entitats educatives, les entitats educatives del nostre país són molt plurals i en moltes hi ha un gran activisme educatiu a casa nostra. És a dir, és un mèrit de la societat civil. Però ho van fer, les seixanta-sis, jo

me'n recordo, en dotze dies, que venien, els donaven un quart d'hora i escaig i ja havien de marxar. És a dir, el debat profund, on està? Si no hi ha hagut un debat previ amb els sindicats, no hi ha hagut un debat previ amb les entitats i per això ho vam veure, tres vagues generals en un any. Com es pot dir que tenim, tenim a casa nostra un gran consens social entorn de l'educació, si el que ha comportat aquesta llei... –i també hi ha ajudat, senyor conseller, tot s'ha de reconèixer, els seus esforços continuats en la seva política educativa–, el que ens ha portat és a tres vagues generals del professorat en un any. I ens vénen al faristol a banda de parlar de coses molt maques –també és cert que coses molt maques, perquè fins ara ha parlat el bloc del «sí», per dir-ho d'alguna forma. Ara ja començarem a parlar el bloc del «no» a la llei, eh?, i veurem les coses diferents i nosaltres no farem discursos de flors i violes, sinó discursos del que passa actualment avui en dia a les aules, que és important.

I després, alguns diuen, aquesta llei resol el Pacte nacional per l'educació. Però, què té a veure aquesta llei amb el Pacte nacional per l'educació? El Pacte nacional per l'educació, li ho reconec –i nosaltres no hi estàvem a favor–, però va comportar una il·lusió, una certa esperança, una certa unitat de les entitats –alguns sindicats representatius van dir que no–, una certa unitat dels sindicats amb el Govern per portar a terme el pacte. El que ha portat la llei és tot el contrari. És a dir, vostès venien d'un pacte, d'un pacte de país, això sí, i han comportat una llei, que en diuen de país, però que el que ha fet, com ja he dit, era trencar el tripartit i provocar un gran dissens social, i el que ha comportat és un pacte al contrari, en contra del Govern.

Nosaltres no podem donar recolzament a aquesta llei, perquè, com deia, és una llei feta als despatxos, però que no està responent a les necessitats de les aules, a les necessitats de les escoles. Li podríem dir: és una llei de la desafecció educativa; és la llei de la desafecció educativa. Mai com ara el Parlament i les aules han estat tan lluny un de les altres.

I mireu, una de les coses més significatives..., si no sabem quin és el problema de casa nostra, quin és el problema de l'educació a casa nostra, és a dir, i si no fem l'anàlisi molt ben acurat de quin és el problema que tenim a casa nostra, difícilment podrem posar les solucions.

Aquí el senyor Freixanet ha estat l'únic que ha parlat d'un dels grans problemes que té l'educació, i que tots els que m'heu escoltat aquí..., ja fa molt temps que repetim. La gran anomalia de Catalunya no era que no tenia llei d'educació. Per tant també és cert que moltes de les mesures que es posen a la llei es podien haver fet sense llei, també és cert. La gran anomalia que té Catalunya com a país és el gran nivell, el gran i elevadíssim nivell de fracàs escolar que tenim a casa nostra. És la gran manca de qualitat educativa que tenim a casa nostra. Ni el conseller ni el representant del Partit Socialista ni el representant de Convergència i Unió n'han parlat... Com es pot obviar un tema d'aquests? Com es pot obviar que hi ha un 30 per cent de fracàs escolar, malgrat que el conseller vulgui reduir-ho a base de fer trampes estadístiques? A base de dir, els repetidors no compten.

Malgrat que posem un examen de sisè de primària, que nosaltres som fermes defensors, però en un nivell molt més baix de cinquè de primària, i molts professors ho han dit. Molts professors i l'altre dia parlava amb una companya, diputada d'un altre partit, i parlàvem de quin era el nivell de l'examen que s'havia fet a sisè de primària. És a dir, tenim un problema de fracàs escolar. I si volem resoldre el problema de fracàs escolar hem de posar les eines necessàries per poder solucionar aquest problema. Aquesta llei no parla de l'educació. Aquesta llei, ja ho ha dit un altre portaveu, és una llei instrumental. Parla dels instruments que posem, parla de l'Administració, parla de com gestionar; però no és una llei educativa, no és una llei pedagògica.

Continuarem sent la comunitat espanyola que més fermament defensa la promoció automàtica? Sí. Ja ho he dit moltes vegades. Amb dotze assignatures suspeses es pot passar a la secundària. Com podem reduir el fracàs escolar amb aquestes dades? Tenien l'oportunitat de fer en aquesta llei, d'incloure en aquesta llei aspectes pedagògics? Sí que teníem oportunitat. El reforç de les àrees instrumentals, teníem l'oportunitat d'haver posat a la llei el reforç de les àrees instrumentals, i quan parlàvem de fracàs escolar, quan parlàvem del nostre sistema econòmic..., és important, és molt important..., moltes vegades ja m'ho han escoltat aquells que en les diferents xerrades que n'hem parlat... La manca de vocacions científiques i tecnològiques a

Catalunya és un drama. O reforcem les àrees instrumentals –o reforcem les àrees instrumentals– o no serem competitius.

Un dels objectius que hem de tenir és el pes de l'educació de Catalunya a Europa ha de tenir com a mínim, ha de ser com a mínim el mateix que el pes de l'economia de Catalunya amb Europa. Se'n recorda d'allò de «Catalunya, motor d'Europa»? Doncs si volem una Catalunya motor d'Europa econòmicament hem de fer una Catalunya motor d'Europa educativament, perquè si no perdrem pistonada. I quan a PISA veiem quins són els resultats educatius, veiem que de les regions europees –regions, que ningú se m'enfadi, regions en el sentit europeu–, veiem que Catalunya ha estat la divuitena de vint-i-cinc.

No som un motor educatiu. Per tant, hem de fer les reformes necessàries. I aquesta llei ha estat, sí, una oportunitat perduda, i, per nosaltres, qui ha perdut l'oportunitat ha estat el Govern, juntament amb Convergència i Unió, a fer els canvis. O, per exemple, l'oportunitat de fer una formació professional forta. La formació professional és la «maria» del sistema. Continua sent la «maria» del sistema, i continua tractant-se com la «maria» del sistema.

Un altre punt de vista, un dels objectius principals que havíem de resoldre amb aquesta llei era la confiança, donar un vot de confiança al nostre professorat. Aquesta llei no només no dignifica el professorat. Aquesta llei està pensada per anar en contra del professorat –en contra del professorat. Aquesta llei no és la llei de la dignificació del professorat. (*Remor de veus.*) Aquesta llei és la llei que estigmatitza el professorat. És la llei de l'estigmatització del nostre professorat. I això sí que ens ve del Pacte nacional per a l'educació. Un dels elements principals dels papers d'anàlisi del Pacte nacional per a l'educació ens deia: «hem d'acabar» –me'n recordaré tota la vida, era una frase mítica–, «hem d'acabar amb el concepte de professor amb plaça assegurada». Això ho deia un dels papers. És curiós que això ho deia un funcionari que tenia una plaça assegurada. Però clar, era de la universitat i no parlava de la universitat, parlava de l'escola. Això era la gènesi. Aquesta era la gènesi del Pacte nacional per a l'educació. I què hem aconseguit? Què hem vist, en aquests dies?

El que hem vist és, amb el debat, que el Departament d'Educació cada vegada s'obsessionava a donar la imatge que els nostres professors treballaven molt poc i cobraven molt. Aquesta era la imatge que s'ha volgut donar. I quan parlem de quines són les mesures que s'han plantejat, i parlaré també de la manca de credibilitat que és té amb aquesta llei, perquè no només és el que diu la llei, són les perspectives que veiem en la llei.

Quan es deia, i abans es comentava, es deia: «Ara hem de veure com es farà la llei, com es desplegarà la llei.» És tan important el desplegament de la llei com l'esperit de la llei i la lletra de la llei. Com podem parlar d'un recolzament al professorat en el moment en què estem reduint plantilles als col·legis? En el moment que estem reduint plantilles als col·legis parlem de dignificar el professorat en una llei, i del gran repte que suposa, aquesta llei? Com podem parlar de dignificar el professorat quan el departament es nega a cobrir les baixes i els substituïts? Com es pot parlar, quan estem obligant, perquè diem que no hi han diners... Per cert, la crisi no havia de passar factura a l'educació. Quan diem que no hi han diners, i el que diem als professors del nostre país és que han de fer més hores extra...

Nosaltres no entenem quina és aquesta millora que suposa per al professorat del nostre país, per a la dignificació del professorat al nostre país. I com que el professorat, en aquests dies, i en aquests mesos s'ha mobilitzat, la solució que ha pres el Departament amb aquesta llei, l'últim capítol del títol vuitè es pot veure molt clarament, és carregar-se la negociació col·lectiva. Carregar-se la negociació col·lectiva. Dir: «Escolta, com que aquesta gent ens molesta...», era el que ha parlat el portaveu de socialistes... Aquest corporativisme, que algú o altre en la comissió va apel·lar fins i tot a un corporativisme ranci. Com que ens molesta, el que fem és ens carreguem la negociació col·lectiva. Aquesta llei es carrega la negociació col·lectiva del professorat de casa nostra. Per no parlar de la manca de recolzament que li dona el professorat de l'educació concertada, un incompliment claríssim del Pacte nacional per a l'educació. En teoria, l'homologació –l'homologació, ja li ho explico jo, senyor Puig–, en teoria l'homologació havia de venir –li ho explico perquè posa cara de sorprès; si no li ho explica vostè, senyora Rigau, li ho explico jo, tranquil·lament–, en teoria l'homologació retributiva havia de venir en tres anys. Això ho hem aconseguit

canviar, és cert. Però és que l'homologació de les condicions també havia de venir en tres anys. Què diu la llei? En vuit anys.

Les homologacions de les condicions laborals que ha de tenir el nostre professorat de l'escola concertada, en vuit anys. Aquesta és la gran victòria per al professorat de l'educació concertada. O, per exemple, la carrera. No hem aconseguit posar, incorporar la carrera del nostre professorat de l'educació concertada. Per tant, quan havíem de donar més confiança, quan havíem de donar la possibilitat a la llei de reduir les ràtios, quan li havíem de donar la possibilitat que el professor fos –algú m'ho retreia–, fos director de la seva orquestra, clar que sí! Que pugui posar la nota. Que no li hagin de canviar la nota des dels departaments; que pugui posar ordre a l'aula. Una cosa tan senzilla... Moltes vegades, i quan parlàvem del conflicte lingüístic, algú em deia, «escolti, no és un tema de català i castellà, el problema és que jo no puc parlar ni en català ni en castellà perquè em passo la meitat del temps posant ordre a l'aula.» Doncs que es pugui posar ordre a l'aula, que un professor pugui expulsar un alumne que no deixa els altres seguir la classe, una cosa tan senzilla com això.

Això vol dir, senyora Rigau, que sigui director de la seva orquestra. Donar les possibilitats, donar les capacitats, donar l'autoritat al nostre professorat. I el més important de la llei era augmentar els recursos, és cert. I augmentar els recursos econòmics. Jo no sé on veuen vostès el 6 per cent. Perquè per una banda sí que diu el 6 per cent, però per una altra, la memòria econòmica parla de mil milions, que sumats al que tenim ara no arriba, no arriba ni de lluny al 6 per cent del PIB. És a dir, una gran contradicció entre una cosa i l'altra. Però el que nosaltres dèiem era una idea fonamental. Els recursos s'han de destinar a l'aula. Aquesta llei què fa? Crea noves, entre cometes, «infraestructures» educatives. Àrees territorials, zones educatives, més oficines municipals d'escolarització, consorcis en alguns municipis, i dèiem, «no, si l'important és que els recursos arribin a l'aula, que és on més es necessita». És el que nosaltres entenem com l'autèntica subsidiarietat. Perquè l'autèntica subsidiarietat, no administrativa sinó social és que els recursos arribin a l'aula, els recursos arribin als professors.

I parlaré de llibertat –clar que sí. Mirin, per nosaltres la llibertat és una cosa molt senzilla. La gent paga els seus impostos perquè funcioni aquest país. Doncs la gent té la màxima llibertat a escollir els serveis que vol per als seus fills. Que la gent tingui la màxima llibertat per escollir el model educatiu que volen els seus fills. El model educatiu que vulgui, i que ningú, perquè no li agradi, encara que sigui l'educació diferenciada, perquè a ningú li agradi ho pugui prohibir. Això és llibertat, que puguin portar els fills a l'escola que vulguin i posar-los en el model educatiu que vulguin.

Llibertat educativa vol dir, per a nosaltres, que es pugui decidir l'escolarització del seu fill, i que també els motius lingüístics siguin uns motius per escolaritzar el seu fill. Perquè nosaltres apostem per un bilingüisme a les escoles i no passa res, i això vol dir també potenciar el català, clar que sí! Però això vol dir que l'autonomia de centre també ha d'arribar a les escoles en l'àmbit lingüístic. Això vol dir llibertat.

Llibertat vol dir que una persona que vulgui conciliar la seva vida laboral i formativa, pugui anar si vol a estudiar el batxillerat nocturn; això vol dir llibertat. I llibertat vol dir que els pares puguin portar els seus fills a una escola sense haver-se de preocupar si el departament li retalla les beques de transport. Perquè resulta que no hi ha diners per al que és realment important. Això vol dir llibertat. I no s'ha d'anar a la globalització. Això vol dir autèntica llibertat, i és el que nosaltres hem defensat.

I acabo molt ràpidament perquè no hi ha temps. Un altre punt important, no ens en fiem. I no ens en fiem, per què? No ens en fiem perquè ja hem vist que el Pacte nacional per a l'educació no l'han complert. No ens en fiem perquè hem vist que tenen algunes hipoteques –ja han vist el discurs d'Esquerra Republicana, després escoltarem el discurs d'Iniciativa per Catalunya Verds– no ens n'acabem de fiar, però no ens en refiem perquè miri, vostès ens diuen, i és important, perquè penseu que la llei es comença a aplicar demà.

Vostès ens parlen del 6 per cent i el primer que veurem és un retall de quasi 50 milions d'euros al Departament d'Educació. Vostès ens parlen d'un sistema català de beques i el que veiem és que demà hi haurà un retall, com hi ha hagut retall –acabo, senyor president–, demà hi haurà un retall de les beques de transport, que molts pares per primer cop s'haurà de posar al pagament.

Vostès prometen una garantia de les inversions i el que veiem és el retall de les inversions al territori, menys l'intent de fer efecte, d'ahir, dels 32 milions de molts centres escolars. I vostès ens parlen de donar més recolzament al professorat, però el que vist..., que el curs que ve tindrem menys professors a les nostres aules.

Per tant, no ens podem fiar ni de l'esperit de la llei, ni de les persones que l'han de portar a terme, ni tampoc de les perspectives, que ja hem vist en la política educativa de vostè, senyor Maragall, podem veure que s'aplicaran a partir del curs que ve.

Gràcies, senyor conseller, molt honorable president de la Generalitat, senyores diputades, senyors diputats, convidats i convidades, senyor president.

*(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

#### **El vicepresident primer**

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les seves esmenes i posicionar-se a les altres esmenes, té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, la senyora Dolors Camats.

#### **La Sra. Camats i Luis**

Molt bé, gràcies, senyor president. Pugem avui a defensar les nostres esmenes i a posicionar-nos respecte a la Llei d'educació, amb una gran expectativa parlamentària i també de la comunitat educativa, i no els ho negaré, alguns ja ho han dit, amb una gran sensació, també, d'oportunitat perduda, que contrasta amb el cofoisme que hem sentit en algunes intervencions.

Oportunitat perduda, sí, malgrat els esforços, enormes esforços que s'hi han abocat; que hi hem abocat. El nostre grup parlamentari va presentar cent quatre esmenes pròpies, de les quals la meitat estan incorporades en el text, però en varem signar també 183 conjuntament amb el Partit Socialista i amb Esquerra Republicana, i recentment n'hem signat setze més conjuntament amb aquests dos partits i amb Convergència i Unió, fruit de les conclusions que el dictamen del Consell Consultiu feia sobre la llei, que declarava cinc preceptes inconstitucionals.

No serà el nostre grup, per tant, qui negui la bondat d'alguns aspectes d'aquesta llei. En alguns hi hem contribuït i molt, en altres, potser no tant, però són aspectes positius. No és estrany que al final hi hagi fins i tot més articles que votem a favor que en contra, però no facin malament els càlculs, rebutgem la columna vertebral d'aquesta llei. És una oportunitat perduda després de tanta feina, dèiem.

I tota aquesta feina no és possible sense ajuda. Vull aprofitar, també, per agrair, des de bon principi, la gent que ha treballat recolzant la feina del nostre grup parlamentari en tot aquest temps. La Laia Ortiz, en Ramon Plandiura, en Xavier Riu i l'Anna Sanz, i molt especialment al Ramon Álvarez, a qui he tingut sempre al costat per aprendre cada dia més. Les sectorials d'Iniciativa i d'Esquerra Unida i tota la gent que arreu del país heu treballat en la llei. Els compareixents, els que heu fet aportacions, debats, i els que ens han enviat propostes. Els que avui ens acompanyeu en el Parlament o des de casa, des de l'escola o des de la feina. Gràcies també a la gent del Departament d'Educació per aquests dos anys de permanent contacte i de permanent treball; el conseller, el primer, però també en Francesc Colomé, en Francesc Vidal i el sempre inesgotable Daniel Bullich.

També les gràcies a la gent d'aquesta casa: als lletrats Miquel Palomares i Antoni Bayona, i a la gestora Carme Alonso, en nom de tot l'equip de gestors i gestores que han donat un cop de mà per gestionar les més de dues mil esmenes al text. També als lingüistes, que han fet una feina enorme. Tothom ha treballat en condicions poc habituals perquè avui puguem tenir aquest debat.

I molt especialment volia agrair la feina als meus companys i companya de ponència; de tots n'he après molt: d'educació, de política, d'idees i d'ideologia. I amb ells he pogut compartir el millor i el pitjor que té el treball en política.

És positiu que s'aposti per l'autonomia en aquesta llei. Sí, ja ho hem dit. És positiu que la llei té aspectes que són bons, i nosaltres no volem estar-nos de dir-ho; que es reconegui el valor educatiu del lleure, que amplii el concepte de comunitat escolar a comunitat educativa, perquè els que intervenen en educació no estan només en un centre escolar; és bo que la llei faci l'encàrrec d'una nova llei d'adults, i que, tal com demanàvem des del nostre grup parlamentari, no es derogui la llei vigent com es

pretenia. És positiu que la llei avanci en la inclusió, en establir mesures i mecanismes que garanteixin que tot tipus d'alumne, fins i tot els més diferents, els que van més lents, els que els costa tot una mica més, tenen un lloc a la nostra escola, però podríem haver anat una mica més enllà en la inclusió, ja ho saben.

És bo que el nostre sistema educatiu tingui una agència d'avaluació, que incorpori la necessitat de rendiment de comptes i de millores, però una agència així hauria de dependre del Parlament, i així els ho proposem a la nostra esmena 1.513, aquesta no està incorporada. I és molt bo que la llei blindi el model d'escola catalana en llengua i continguts, que la llei no permeti separar els nens per la seva llengua habitual, ho diu l'article 11.3: «Els alumnes no poden ésser separats en centres ni en grups classe diferents per raó de llur llengua habitual.» És una bona mesura, i en bona mesura la base de la cohesió de la nostra societat actual. És un acord de país aquest, és veritat, però de debò em volen fer creure que dir exactament el mateix però «per raó de sexe» trenca algun element fonamental de la nostra societat? El cas és que la llei no s'ha atrevit a dir que no separarem per sexes. De quin paradís parlem, doncs?

Vostès han muntat el seu acord en aquesta llei en base al consens, que és una llei de país i una llei que garantirà l'estabilitat, però ens semblen tres afirmacions falses. És fals que sigui una llei de consens, que no ho veuen? La seva foto d'aquest matí té el preu de trencar la foto de l'any 2006, se'n recorden?, la del Govern tripartit amb els vint signants del Pacte nacional per a l'educació. Hem canviat una foto per l'altra. Aquest Parlament tenia la millor de les oportunitats per fer una llei que aglutinés tots els sectors educatius, que era el precedent del Pacte nacional per a l'educació que va signar el Govern tripartit amb la comunitat educativa, un pacte històric que va permetre arribar a acords a llarg termini, on totes les parts cedien, però alhora es feien seus objectius comuns. Per fer-ho possible i superar la dicotomia permanent entre centres públics i concertats, es dissenyava el Servei Públic d'Educació, que incloïa tots els centres sostinguts amb fons públics que a la llarga havia de garantir més equitat en el sistema i, per tant, més qualitat, i això, a la LEC, no hi és.

S'han equivocat d'estratègia pensant que la llei era la segona volta del pacte, on es podia desfer allò que s'ha acordat. Sí, avui tenen la majoria parlamentària per aprovar

la llei, tot i tenir majories diferents segons els títols i els articles, però ni molt menys el suport social i educatiu necessari. El fet encara més contradictori és que malgrat aquesta majoria parlamentària que fa possible l'aposta clara de la llei per un model educatiu, la llei no assegura l'estabilitat del sistema, ni molt menys, en l'escola pública.

Per arribar a acords en temes de discrepància, la LEC ha acabat sent un xec en blanc que permet desplegar polítiques educatives diferents i fins i tot oposades. La llei permet canviar trets essencials del sistema a base de decrets i reglaments; han traslladat la inestabilitat de les lleis d'educació als seus decrets, elements tan bàsics com les necessitats d'escolarització que ha de satisfer una escola privada per accedir a un concert educatiu quedaran definides segons el govern que hi hagi, ja que podrà fixar quin percentatge d'alumnes del municipi ha de tenir el centre per tenir dret a concert. La llei permetrà, si el Govern no ho vol, que una escola d'Igualada, sense cap nen d'Igualada, tingui concert. Aquesta és una llei de país?

Tenint en compte que la llei amplia, a més a més, el marge de funcionament dels titulars de les escoles concertades i alhora regula especialment l'organització i direcció de la xarxa pública, sembla lògic predir que serà l'escola pública la que patirà més canvis d'entrada i caldrà vetllar molt per quan passi.

Finalment, la llei l'anomenen «una llei de país». Se'ns reclama el nostre suport apel·lant la necessitat d'estar per sobre d'interessos particulars o sectorials i recolzar un text que és de país. Alguns sembla que han confós aquesta expressió amb una llei amb Convergència i Unió. No és el vot de l'oposició el que la converteix en millor o més representativa, el Govern català té una majoria social que li dona suport suficient per impulsar una llei que defensi els interessos de tothom definint un model més equitatiu i, per tant, més eficaç. No hi ha lleis neutrals, i la LEC és, sobretot, una llei ideològica, no pedagògica. Ha estat un camp de batalla per la confrontació d'idees i d'interessos, una batalla en què ha acabat imposant-se la llibertat d'escollir per sobre de la cohesió social, la quota de mercat per sobre de les obligacions de servei públic, o, finalment, el finançament públic de l'oferta privada per sobre de la inversió en qualitat.

És una llei de país la que no garanteix la creació de centres públics enlloc? Una llei que posa en risc l'escola pública com a vertebradora del sistema educatiu de Catalunya? És una llei de país la que permet destinar diners públics a centres elitistes i segregadors i, fins i tot, a la seva construcció i millora? Doncs, no és el país que nosaltres defensem, i no som sols a interpretar-ho així. La llei serà una llei amb majoria parlamentària, però no amb consens; serà una llei perdurable en el temps, no en tinc cap dubte, però no generarà l'estabilitat ni acabarà amb la dualització, però que el que segur que no serà és la llei que necessitàvem.

Ara els explicaré les nostres esmenes. Nosaltres rebutgem el títol 4 i el títol 12, i els articles que votarem separatament, i ens abstindrem en l'exposició de motius. No podem recolzar el model de Servei d'Educació de Catalunya i el model de finançament en què se sustenta, no pas perquè no vulguem acabar amb anys de confrontació entre escoles públiques i concertades, hem treballat com ningú des dels ajuntaments, des del pacte i des de la llei per acabar-hi, sinó precisament perquè la llei podia establir el servei públic d'educació i amb ell una xarxa de centres amb drets i obligacions equiparables, i, en comptes d'això, en comptes de fer-ho, ha equiparat els drets, ha blindat i ha ampliat el finançament públic a les escoles concertades i no em garanteix les seves obligacions.

Amb els nostres vots, i, per tant, amb les nostres esmenes, no volem recolzar la possibilitat d'adscriure un centre de primària a un centre de secundària, no per criteris de proximitat com fins ara, sinó per altres criteris. La llei permetrà, per tant, a partir d'ara que, per exemple, una escola de primària de l'Eixample de Barcelona pugui enviar els seus alumnes a un institut de secundària de Vallvidrera i que els nens de Barcelona passin per davant dels nens de Vallvidrera a l'hora de demanar places en aquest institut. Aquesta era una demanda i una necessitat per millorar la qualitat, l'equitat o els resultats del nostre sistema educatiu? En treu algun avantatge l'escola de barri, de proximitat, sigui pública o concertada, d'aquesta mesura? És evident que no, i que respon a altres interessos.

Amb els nostres vots contraris també rebutgem de ple la retallada que ha partit la llei des del punt de vista de les capacitats dels ajuntaments i les zones educatives.

Després que Convergència i Unió passés el seu ribot contrari a les competències municipals, ha quedat d'aquesta manera. Durant anys sort en vàrem tenir d'ajuntaments compromesos amb l'educació dels seus ciutadans per pal·liar dèficits del Govern: escoles d'adults, de música, mestres de reforç, activitats extraescolars, beques... I ens volen fer creure que és un problema que els ajuntaments tinguin més paper a la llei? I estem en contra d'obrir la porta, via la disposició addicional vuitena, a un canvi substancial en la política educativa de l'etapa constitucional que garanteix sempre l'oferta pública.

La llei permet, amb aquesta disposició i el títol 4, que a l'hora de donar resposta a les necessitats de noves places el Govern pugui determinar fer oferta pública o concertada, però també pot permetre que l'oferta pública acabi sent subsidiària de la concertada, és a dir, cobrint només aquelles demandes que els altres no volen cobrir, com passa en la prestació d'altres serveis bàsics on el prestador privat escull on donar servei i el públic acaba mantenint les demandes deficitàries. Tan radicals som a defensar una cosa així? Nosaltres volem que la llei especifiqui que una part d'aquesta programació serà pública, i no ho diu.

Sincerament, parlant de les nostres esmenes, em costa de creure que algunes de les discrepàncies que tenim no puguin ser compartides per alguns de vostès. De debò només dotze diputats d'aquest Parlament creuen, com diu la nostra esmena 27, que la laïcitat és un principi integrador i marc comú de convivència de totes les conviccions religioses i filosòfiques? La llei també estableix com a principi ordenador del Servei d'Educació de Catalunya el principi de coeducació per mitjà de l'escolarització mixta, que ha de ser objecte d'atenció preferent. El mateix dictamen del Consell Consultiu troba el redactat ambigu i contradictori amb els principis d'una llei, nosaltres els proposem canviar-ho, que sigui l'escolarització mixta l'obligació. El text de la llei estableix, per tant, aquesta preferència, però no l'exclou, i la llei catalana tindrà el dubtós honor de ser la primera llei de l'Estat a establir que la separació de nens i nenes és una opció amb dret a concert. Ho hem entès així nosaltres, però també el Consell Consultiu, i ho ha entès així també la seva gent que els ho diuen quan escriuen cartes, vídeos o articles, les mateixes Joventuts Socialistes quan ho

denuncien, o les mateixes comunitats autònomes governades pel Partit Socialista quan els retiren el concert.

Amb les nostres esmenes hem volgut recollir també l'aspiració de mestres de les escoles concertades amb contracte programa d'Osona, perquè han de ser els primers a rebre aquests beneficis, i voldríem deixar clar també que el finançament del 6 per cent del PIB a la llei és molt positiu, però volem que sigui despesa pública, així ho reclama la nostra esmena, si no ens fa por que acabem comptant amb aquest 6 per cent de la despesa que fan les famílies.

Alguns han parlat de la LOE, nosaltres no varem tenir problema a recolzar-la. La LOE no diu enlloc que separar nens i nenes és una opció vàlida, la LOE deixa clar que cal fer places públiques en zones de nova construcció, i tot i que hem reproduït la LOE íntegrament en alguns paràgrafs, aquí no ho hem dit mai. La LOE no diu enlloc el que diu el nostre article 42.5 de la Llei d'educació de Catalunya, que «el Govern pot declarar d'interès públic qualsevol ensenyament de règim general i especial i concertar-lo», qualsevol. La LOE no diu enlloc el que diu la llei catalana, i és que «el Govern haurà d'establir mecanismes de foment de les inversions en ampliacions, millores, reformes i nova construcció d'edificis en centres privats».

Avui encararem el debat final de la llei, els puc garantir que la postura del nostre grup parlamentari ha estat coherent a recolzar la LOE i a dir «no», avui, a la llei d'educació, ara fa un any, però també a fer-ho avui. Aleshores ens vam sentir a dir que era perquè Iniciativa tenia una assemblea a la tardor, va passar l'assemblea, han passat les eleccions europees, el que faci falta, i ara resulta que som uns intransigents i si no uns oportunistes.

Nosaltres defensem el mateix que defensàvem ara que quan estàvem a l'oposició; hem estat coherents amb el Pacte nacional per a l'educació, amb l'Acord d'entesa i, el més important, amb la majoria social que ha fet possible aquest Govern i que tenia una expectativa enorme que per fi la política educativa a Catalunya s'orientés al servei de les escoles públiques, de les escoles amb projectes públics i de la cohesió social. Avui perdem una oportunitat enorme per fer-ho, i no som sols, potser sí que en aquest Parlament, però no a les aules, als moviments, als sindicats, aquí a dalt o a les sales

de vídeo. No pateixin gaire per nosaltres, però, demà estarem de nou lluitant per l'escola catalana, seguint el desplegament de la llei al costat dels que van fer possible el pacte i fan possible cada dia també que les escoles tirin endavant. (*Remor de veus.*)

Els governs d'esquerres aposten per canviar les coses, per transformar el nostre món en un lloc millor per a tothom, no per mantenir els *statu quo* i els privilegis. Quan els governs d'esquerres no fan això hi ha molta gent que se sent decebuda, desil·lusionada, s'hi sent lluny. (*Remor de veus.*) Quan no som capaços de posar en valor i defensar valors que ens són propis, com la laïcitat, la igualtat o la cohesió no se'ns entén, perquè ja n'hi ha d'altres que defensen valors diferents.

Deixi'm, finalment, que acabi recordant l'any 1978, em sembla que avui és més encertat que mai. En Lluís Llach denunciava aleshores, com només ell sap fer-ho, cantant, que a vegades els camins empresos junts es torcen i cal recordar el que fa possible que continuem caminant junts. Ell ens deia: «No és això, companys, no és això... Ens diran que ara cal esperar, i esperem, ben segur que esperem, és l'espera dels que no ens aturarem fins que no calgui dir "no és això"». Avui nosaltres també us diem: companys, no és això.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

## **El president**

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

## **El Sr. Robles Almeida**

Gracias, señor presidente. Sin preámbulos: hoy se aprobará una ley para garantizar privilegios a unos catalanes y despojar de derechos a otros. No será una ley de educación ni de Cataluña, solo será una ley de adoctrinamiento para formar en el espíritu nacionalista a las generaciones venideras. (*Remor de veus.*)

Esta ley es la culminación de una historia infame de exclusión lingüística, es la culminación de treinta años de simulaciones y mentiras para evitar la contestación social de miles de ciudadanos excluidos de sus derechos culturales y lingüísticos en la escuela. Por fin se han quitado la máscara y han dejado por escrito lo que durante

tantos años han impuesto con disimulo, negando que lo imponían y acosando políticamente a una sociedad entera con la vulgaridad propia de regímenes sectarios.

¿Por qué esta ley? ¿Por qué en este momento? ¿Mejora en algo a la actual LOE? En su recorrido parlamentario ha habido dos tipos de objetivos: los mediático-publicitarios del Gobierno y los reales. Los mediático-publicitarios fueron tres; relato: hacer una ley de educación, hacer una ley de país y acabar con el fracaso escolar.

Es evidente que no es una ley de educación; lo dejó bien claro la experta sueca en educación en su comparencia parlamentaria a propósito de la LEC en este Parlamento Inger Enkvist. «He leído la propuesta de ley» –dijo– «y su texto no corresponde con las inquietudes de la educación catalana ni con el aumento de la calidad del aprendizaje de los alumnos, sino con el control y la coerción de los adultos, es decir, de los profesores. Me falta entusiasmo por el conocimiento y me sobra intención de controlar a los adultos.» Más claro, el agua.

Vendieron una ley de educación para acabar con el fracaso escolar y una ley de país, es decir, consensuada por todos. Y lo único que queda claro, después del dictamen de la LEC, es que no es de educación, que no es de consenso y que no acabará con el fracaso escolar.

Por el contrario, sí es una ley de ingeniería social para educar en el espíritu nacional a las próximas generaciones venideras. ¿Por qué no es una ley de educación? Porque han obviado todas las enmiendas que iban en esa dirección: objetivos evaluables, contenidos cognitivos –sin los cuales es imposible aprender a aprender–, rechazo de la promoción automática, incentivo para los buenos estudiantes y ayuda profesional para los que tienen dificultades, desdoblamientos, itinerarios y niveles, hábitos de estudio, disciplina, responsabilidad, detección precoz de dificultades de aprendizaje como fuente de posibles fracasos y profesionales especializados para tratarlos, devolución de la autoridad al profesor a través de su consideración como autoridad pública y no solo la del director, agenda de evaluación externa al propio Departamento de Educación de todo el sistema educativo. En dos palabras, esfuerzo e ilustración.

El colegio no ha de ser solo un patio de recreo para retener a los adolescentes ociosos, sino un espacio de trabajo sin demagogias ni falsas expectativas. La inclusión es el horizonte, pero la inclusión como dogma pedagógico es solo ideología. ¿Hemos de preparar o hemos de proteger del mundo a los alumnos? El «prograsa adecuadamente» y «la vida ya los suspenderá» es el camino equivocado, y esta ley persiste en él.

¿Por qué no acabará con el fracaso escolar? Porque no tiene la ambición de ser una ley para ilustrar, sino para pasar el expediente. Para poco nos servirá un expediente engañoso, producto de un currículum devaluado, si detrás solo hay ignorancia para enfrentarse al mundo.

¿Por qué no es una ley de país? Porque tres de los seis grupos parlamentarios, total o parcialmente, rechazan el contenido de la LEC. Pero sobretodo hay un título entero, el de régimen lingüístico, que parte en dos a la sociedad catalana. El contraste con Galicia y el País Vasco nos advierte de la insoportable pesadez del talibanismo lingüístico que rezuma. (*Remor de veus.*)

Tras esos primeros objetivos publicitarios aparecen los objetivos reales, los auténticos, que son bien distintos. Primer objetivo: blindar la inmersión y legislar la exclusión cultural. Nunca antes una ley había mangoneado la autonomía de este Parlamento forzando plazos y sacrificando la excelencia de su contenido como en esta Ley de educación de Cataluña. Nunca antes se ha visto tan descaradamente cómo los intereses del Gobierno se han impuesto a los del poder legislativo de este Parlamento; eso sí, con la aquiescencia, todo hay que decirlo, de la oposición de Convergència i Unió.

¿Por qué? Porque era necesario invalidar las cuatro sentencias judiciales que obligaban al Gobierno del señor Montilla a impartir la tercera hora de castellano –auto de medidas cautelares del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, 4 del VII del 8–; que obligaban al señor Montilla a respetar la lengua materna de los niños en las actividades de acogida matinal en las escuelas públicas –sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña del 16 del IX del 8–; que obligaban al señor Montilla a garantizar la enseñanza en castellano al menos hasta la finalización del primer ciclo

de primaria –sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña del 12 del XII del 8–, y que obligaban al señor Montilla a disponer de instancias de preinscripción escolar con casillas donde los padres pudieran escoger la lengua vehicular en que querían que sus hijos realizaran la primera enseñanza –sentencia firme del Tribunal Supremo del 12 del XII del 8 –espero que me vea por televisión porque aquí..., se ha ido.

Para evitar cumplir tales sentencias, que dejan al descubierto la ilegalidad y el abuso de la política lingüística del tripartito, el Gobierno del señor Montilla piensa en un decreto, pero no le sirve. ¿Por qué? Porque no evita las sentencias de los tribunales de justicia ya que las leyes orgánicas del Estado tienen más rango. Conclusión: hacemos una ley de educación que evite las sentencias de los tribunales y las leyes orgánicas del Estado; así al menos lo pretenden asentar sobre el artículo 110 del Estatuto, que señala que las leyes aprobadas por el Parlamento de Cataluña tendrán siempre primacía sobre las del Congreso en materia de competencias exclusivas. Otra cosa es que esto finalmente pase el Constitucional.

A eso se ha reducido su precipitación en aprobar la LEC, ya que de entrada el próximo curso, sin ella, obligaría al Gobierno de la Generalitat a acatar el mandato de los tribunales inexorablemente. Así, con la ley aprobada, ganan tiempo para pleitear y esquivar las sentencias de los tribunales. Bonito ejemplo para morosos y delincuentes. (*Remor de veus.*) Si el Gobierno de la Generalitat no cumple las sentencias, ¿por qué habrían de cumplirla ellos?

Curiosamente, el título II, dedicado al régimen lingüístico del sistema educativo catalán, por el que se precipitó la LEC...

**El president**

Senyor diputat...

**El Sr. Robles Almeida**

...no fue tratado por la ponencia...

**El president**

Senyor diputat..., senyor diputat!

**El Sr. Robles Almeida**

Sí; dígame, señor presidente.

**El president**

Li recomano respecte en la seva intervenció, perquè està arribant a uns límits que no són tolerables...

**El Sr. Robles Almeida**

Son completamente respetuosos...

**El president**

Titllar de morosos i delinqüents els membres..., o el Govern no escau al decòrum reclamat en aquesta cambra. Li reclamo respecte, senyor diputat.

*(Aplaudiments.)*

**El Sr. Robles Almeida**

Si no le importa, señor presidente, posteriormente le argumentaré por qué...

**El president**

Si us plau, no calen aplaudiments.

**El Sr. Robles Almeida**

Señor presidente, le argumentaré después por qué soy completamente respetuoso..., y no lo he sido en ningún momento hasta ahora. Estoy intentando decir lo que yo pienso. Y, por otra parte, señor presidente, por favor, estas interrupciones..., a mí me faltará el tiempo ahora. Téngalo en cuenta...

**El president**

Pot dir el que pensi, amb respecte, senyor diputat.

**El Sr. Robles Almeida**

No lo dude. Todo este régimen lingüístico, digo, representa la institucionalización legal de la exclusión del español en la escuela. Querían una ley catalana en lengua y contenidos, tantas veces repetido, y lo han conseguido.

¿Cómo está reflejado este blindaje de la inmersión y la exclusión en el articulado? La voluntad de la ley es dejar claro desde el principio que la lengua catalana es la única lengua vehicular de la enseñanza. No ha desaparecido el adverbio «normalmente» para evitar a los tribunales, pero la intención la deja cerrada en el artículo 11, apartados 1, 2 y 3. En el artículo 16.1 extiende la exclusividad a toda la Administración educativa. Y, no contentos con declararla propia y exclusiva, en el artículo 18.1 y 18.2 la quieren única también en todas las manifestaciones culturales y actividades de proyección externa sostenidas con fondos públicos; es decir, el chantaje de la subvención al servicio del nacionalismo lingüístico. En el artículo 11.1 deja sentado que solo el catalán puede ser lengua vehicular. En el artículo 11.2 extiende esa exclusividad a las actividades orales y escritas, al material didáctico y a los libros de texto. En el artículo 11.3 deja sentado que los alumnos no se podrán separar nunca por lengua, lo cual quiere decir que si solo puede haber una lengua vehicular y solo puede haber un espacio educativo, ergo solo se podrá estudiar en catalán.

Y para evitar el flanco del derecho de los padres a elegir la lengua vehicular de sus hijos y en la primera enseñanza, como señala el artículo 12.2 de la Ley de política lingüística, y que en la LEC queda reducido al primer año de enseñanza infantil, el artículo 11.4 consagra la atención individualizada, forma sibilina de negarse a dar clases en castellano sin que se note el cuidado; es decir, las clases que habrían de darse en castellano se siguen dando en catalán y se atiende individualmente al alumno en castellano esporádicamente, como si fuera un alumno con necesidades educativas especiales. Se trata de avergonzar y presionar a los padres para que achanten y se avengan a renunciar a su propia lengua.

Todo ello va en contra de la doctrina de la Sentencia del Tribunal Constitucional 337/1994, que dejó sentado el concepto de conjunción lingüística. Este modelo de conjunción lingüística implica que catalán y castellano han de convivir como lenguas

vehiculares y ninguna de ellas puede ser excluida; con una excepción: en la enseñanza primera el alumno ha de ser enseñado al calor de la lengua materna y todos los alumnos deben llegar al final del ciclo educativo siendo competentes en las dos lenguas por igual. A menudo esta sentencia ha sido esgrimida como aval de la inmersión cuando es exactamente lo contrario; esta sentencia constitucional no admite la inmersión a la catalana. La sentencia del Constitucional lo deja muy claro en el apartado 10, donde contempla el aprendizaje y uso vehicular del catalán «siempre» –entrecomillado– «que ello no determine la exclusión del castellano como lengua docente».

La LEC consagra cuatro horas de catalán, tres de inglés pero solo dos de castellano. El artículo 9.2, de acuerdo con el artículo 51 de la LEC, determina que será el Gobierno de la Generalitat quien determine el currículum de la enseñanza de las lenguas, y ese currículum no contempla la tercera hora de castellano. Nuevamente vemos cómo la LEC se ha precipitado para evitar cumplir las sentencias que obligan a dar la tercera hora de castellano. ¿De dónde sacan tanto descaro para quitar a los demás lo que no estarían dispuestos a que le quitaran a ustedes?

Es sarcástico que en la misma ley en que se consagra la elección entre la educación diferenciada y mixta, se permite la libertad de elección de centro y la libertad religiosa, se prohíba la elección de lengua. Es sarcástico. Díganme si esto es insultar; es simplemente deducir. Una inmensa contradicción moral, además de lógica. Extiende la inmersión desde infantil a bachillerato; no deja resquicio alguno a la lengua oficial ni libertad al profesorado para relacionarse con naturalidad en clase; llega a la desfachatez de replantearse los niveles y titulaciones de catalán del profesorado. En su artículo 13.1 dice: «Els mestres i els professors de tots els centres han de tenir la titulació requerida i l'han d'acreditar en la forma que es determini per reglament.» ¿Desde cuándo la legitimidad de una titulación otorgada se determinará posteriormente por un reglamento, sin competencias para ello? Uno se imagina ya a los comisarios lingüísticos por los pasillos de las escuelas con la LEC en la mano (*remor de veus*), como los talibanes con el látigo velando por las buenas costumbres. No saben ustedes el poder que acaban de otorgar a los Savonarolas lingüísticos, que no somos todos los catalanes pero sí unos cuantos. En el artículo 13.2 añade: «El

departament ha d'adoptar les mesures necessàries per a l'actualització de les competències lingüístiques del professorat.» O sea, que le van a pasar la ITV de catalán a todos los profesores, no sea que con los años lo hayan olvidado. Increíble el disparate jurídico.

Segundo objetivo de la ley: cambiar la gestión económica y laboral de los centros educativos, cuyas primeras consecuencias serán deteriorar la enseñanza pública y no garantizar la cooperación de la concertada en la integración de la inmigración. La ley es una privatización encubierta del sistema educativo catalán o, si quieren, una voladura del sistema público de enseñanza. Cataluña, que tradicionalmente había arrastrado un déficit de plazas públicas de enseñanza, con esta ley lo acentuará. Una ley con desigualdades sociales solo tiene un recurso para que en un futuro sus ciudadanos alcancen similares condiciones de vida: disponer de una buena escuela pública donde todos los niños y niñas, no importa de qué condición sean, tengan las mismas oportunidades de desarrollo intelectual. Esa es la única posibilidad de verdad que tienen los que nacen sin recursos económicos para cambiar su suerte. ¿Esto le parece estafalario, señor Font? —señor socialista, señor Font.

No va por ahí sin embargo la LEC; ni siquiera se refiere a la enseñanza pública, sino al Servicio de Educación de Cataluña. Ahí se queda toda su Cataluña social. Ese Servicio de Educación de Cataluña condena definitivamente a la escuela pública a gestionar el fracaso escolar de las clases más desfavorecidas y a convertirla en centros de normalización de la inmigración.

La gestión de los centros se privatiza, pero sin atenerse a las reglas del mercado; introduce un sistema de contratación del profesorado basado en el gremialismo con la disculpa de hacer equipos homogéneos dentro de un proyecto educativo de centro; deslegitima el sistema de concurso oposición universal e introduce criterios basados en perfiles subjetivos marcados por el director, que, no lo olvidemos, es un funcionario.

De paso, acaba con el bachillerato nocturno. Será el fin de la equidad y el mérito, y el principio de la endogamia, el politiquero y el amiguismo. Se suma a ese retorno a la

arbitrarietat la creació de cossos docents nous que són de competència exclusiva de la LOE.

Tercer objectiu de la LEC, atomitzar la responsabilitat del fracàs escolar que corresponde al Departament de Educació en els projectes de centre i fer recaer en el professorat tot el fracàs del sistema educatiu. En bona mesura, la LEC és un ajust de comptes amb el professorat; ni un sol article està pensat per restituir la autoritat del professor o millorar les seues condicions laborals, però hi ha molts on les disminueixen.

Perdran la condició de mutualistes de Muface i la possibilitat de poder jubilar a los sesenta anys. Perdran el dret a rebre el cent per cent del sou a causa de la baixa mèdica; a partir de ara cobraran sol el 60 per cent o el 75 per cent, segun els casos. Dejaran de rebre cada mes cent euros de seua retribució neta, que deberan ingressar a la seguretat social com contribució a los costos. Per simular el atropello, han introducid a última hora el punt 3 de les disposicions addicionals, on el Govern diu que promovera modificacions normatives que dependan de l'Estat, i jo no me ho crec. Les retribucions complementaries quedaran al llibre albedri de les direccions i de los experts que evaluen los resultats, sense saber a que resultats se refereixen i amb que criteris se llevaran a cabo; lo únic que es segur es que seran criteris subjektius i, per tant, arbitraris. Se allargara el calendari escolar i se ampliará la jornada laboral. Estaran obligats a participar en totes les activitats fora del centre. Tendran plaça en una zona i no en el centre, es a dir, acabaran donant classes en més de un centre a la vegada. Se podrà obligar a impartir qualsevol matèria, a partir de la consagració de la polivalència del professorat, sense respectar seua especialitat. La llibertat de càtedra estarà sotmesa al ideari del projecte del centre, o sea, se anulara. En lloc de una llei per millorar el sistema, pareix una bateria per acabar amb los drets laborals del professorat.  
*(Remor de veus.)*

Per lo demés, la llei és un disparate jurídic que invade en múltiples articles les competències de l'Estat. Esta circumstància darà lloc a recursos de

inconstitucionalidad y conflictos de competencia, está plagada de atribuciones que le corresponden al Estado, y es que su articulado es político, no educativo.

Como toda ley, debería citar y referir su legitimidad y sus límites a la legislación superior que la ampara, pero lo hace a regañadientes. Un ejemplo servirá para visualizarlo: una de las tres únicas enmiendas que logré transaccionar, de las seiscientos dos presentadas –el grupo que más enmiendas presentó–, me la aceptaron a condición de que eliminara la referencia a la Constitución española. Mientras tanto, el Estatuto se convierte en el marco de referencia normativo, dando la sensación de que lo avala todo, por encima incluso de las competencias exclusivas de leyes orgánicas del Estado y de la propia Constitución. De esta manera, el Estatuto se convierte en una constitución virtual de un proyecto virtual de un gobierno que piensa y actúa como si fuera un estado. (*Persisteix la remor de veus.*)

Al final lo que destila la ley es una voluntad segregacionista mal disimulada y peor justificada. Pero este segregacionismo no solo es imputable a Esquerra Republicana de Catalunya, ni a CiU solo, ni al honorable presidente de la Generalitat, nacido en Córdoba: es responsabilidad de la sociedad entera catalana. Me he pasado media vida teorizando sobre la alienación nacionalista, sobre el control de los medios de comunicación por parte del nacionalismo catalanista, pero lo cierto es que ha habido tiempo y ocasión –hay que reconocerlo– para que cada uno de los catalanes se diera cuenta de todo lo que se estaba haciendo con la lengua y con qué intereses. ¿Es que acaso no saben lo que pasa en Cataluña profesores universitarios, intelectuales y escritores, abogados y médicos, maestros, funcionarios de la Generalitat, directores de cine, feministas, sindicatos, curas, sociólogos, encuestadores, etcétera? ¿Acaso los periodistas ignoran lo que se cuece, por qué se cuece y para qué se cuece? Ya no es posible seguir engañándose. Como en la Cataluña franquista de los años cuarenta, aquí hay demasiada gente que es cómplice, y su silencio, culpable. (*Remor de veus.*) Ha llegado la hora de dejar de darnos coartadas. No somos mejores que los catalanes franquistas que callaron, cooperaron y se beneficiaron en los años cuarenta...

**El president**

Senyor diputat...

**El Sr. Robles Almeida**

...porque aquí viven...

**El president**

Senyor diputat...

**El Sr. Robles Almeida**

Acabo, señor presidente...

**El president**

...acabi, perquè està traspassant els límits una altra vegada.

**El Sr. Robles Almeida**

...porque aquí viven, y viven muy bien, en este negocio nacional, demasiados catalanes aseados. Sus sueños, señores nacionalistas, desgraciadamente, como ven por mi discurso, son nuestras pesadillas. Y después llénense la boca de cohesión social.

Señor presidente, yo creo que por ser distinto, el discurso, a los demás no es menos respetuoso; porque ustedes saben que yo respeto perfectamente las ideas de ustedes, aunque no las comparta. Y, por otra parte, lo que estoy diciendo yo, de lo que estoy acusando yo...

**El president**

Senyor diputat, s'ha acabat el temps...

**El Sr. Robles Almeida**

...a muchos de los discursos que aquí se están diciendo es que ustedes mismos lo están poniendo en la ley, y asimismo lo refieren cuando se refieren a ello, están orgullosos de ello. Por lo tanto, no tiene sentido que, porque yo lo critique, sea en ese sentido faltarles al respeto, sino certificar lo que ustedes mismos desean.

**El president**

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

**El Sr. Robles Almeida**

Gracias, señor presidente.

*(Alguns aplaudiments. Pausa llarga.)*

**El president**

Iniciem la votació.

Votarem en primer lloc les esmenes reservades al dictamen de la llei i els vots particulars.

Votem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, totes juntes.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 11 vots a favor i 117 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Hi ha demanada votació separada i lectura de les esmenes 27 i 372. Demano a la secretària primera que en faci lectura, si us plau.

**La secretària primera**

Sí, de l'esmena 27, diu el següent. És d'un nou punt cinquè bis, entre els punts cinquè i sisè, lletra *a*, d'ordre general, punt 6: «la laïcitat com a principi integrador i marc comú de convivència de totes les conviccions religioses i filosòfiques».

l'esmena 372 diu: «La presentació del servei públic d'educació de Catalunya, que és guia dels principis establerts en el títol preliminar d'aquesta llei, implica les següents obligacions: *a*, la gratuïtat dels llocs escolars propis dels ensenyaments obligatoris i dels declarats gratuïts en aquesta llei; *b*, accés de l'alumnat en condicions d'igualtat; *c*, l'escolarització mixta; *d*, l'escolarització equilibrada i adequada de l'alumnat que presenta necessitats educatives específiques de suport educatiu, amb relació als centres de la mateixa zona educativa.»

**El president**

Votarem, doncs, l'esmena número 27.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor i 113 vots en contra.

Votem l'esmena número 372.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor i 112 vots en contra.

Votem a continuació les esmenes números 2, 57, 60, 216, 272, 378, 379, 383, 398, 416, 486, 488, 495, 691, 703, 1729, 1765, 1781, 1794 i 1791.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 114 vots en contra.

Votem ara les esmenes números 460, 469, 478, 698, 962, 1303, 1437, 1446, 1498, 1513, 1633, 1795, 1835, 1868 i 1869.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem seguidament els vots particulars que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 12 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 126 vots en contra.

Votem ara les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

En primer lloc, les esmenes presentades pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 11 vots a favor i 118 vots en contra.

Votem ara les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 126 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes tècniques dels grups parlamentaris Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

A continuació votarem els articles del dictamen del projecte de llei ordenats per títols.

Votem en primer lloc el títol preliminar, «Objecte i principis», articles 1 i 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votarem seguidament, del títol primer, «Dret a l'educació i sistema educatiu», articles 3 al 8, votem en primer lloc l'article número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 12 vots en contra.

Votem seguidament la resta d'articles del títol primer.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem seguidament el títol segon, «Del règim lingüístic del sistema educatiu», articles del 9 al 18.

Comença la votació.

Fitxer 18

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem, seguidament, el títol tercer, «De la comunitat educativa», articles del 19 al 41.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Seguidament, votarem el títol quart, «Servei d'Educació de Catalunya», articles del 42 al 50.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 vots en contra.

Votem el títol cinquè, «Ordenació dels ensenyaments», articles 51 al 71.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votarem, fem les votacions del títol sisè, «Dels centres educatius», articles 72 al 89.

Votem, en primer lloc, l'article 76.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 vots en contra.

Votem seguidament la resta d'articles del títol sisè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem seguidament el títol setè, «De l'autonomia dels centres educatius», de l'article 90 al 103.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votarem seguidament el títol vuitè, «Del professorat i altres professionals dels centres», de l'article 104 al 138.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Del títol novè, «De la direcció i el govern dels centres educatius», que va dels articles 139 al 155, votem primer l'article 152.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 vots en contra.

Seguidament, votem la resta d'articles del títol novè.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Del títol desè, «De l'administració de l'educació», de l'article 156 al 181, votem primer l'article 176.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 en contra.

Votem la resta d'articles del títol desè.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Del títol onzè, «De l'avaluació i la prospectiva del sistema educatiu», articles del 182 al 195, votarem primer els 187.2 i 187.3.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 118 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara la resta d'articles del títol onzè.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem seguidament el títol dotzè, «Del finançament del sistema educatiu», els articles del 196 al 205.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 vots en contra.

A continuació votarem les disposicions addicionals.

En primer lloc, la disposició addicional vuitena.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor i 27 vots en contra.

Seguidament, la disposició addicional vint-i-cinquena.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 103 vots a favor i 26 vots en contra.

Votem la resta de disposicions addicionals.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem ara les disposicions transitòries, derogatòries i finals.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem el preàmbul de la llei.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 103 vots a favor, 14 vots en contra i 12 abstencions.

Amb totes aquestes votacions, ha quedat aprovada la primera Llei d'educació de Catalunya.

*(Aplaudiments forts i perllongats.)*